

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 882

DE SCHATTEN VAN EEN DWAAS.

fr. 1.50

Plotseling deed Murlock een stap vooruit en deed sneller als de gedachte een houw naar Armstrong.

NIEUWE SERIE

De Schatten van een Dwaas

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

OP WEG NAAR BEIRUT.

Vroeg in den morgen van een stralenden lentedag zaten drie mannen bijeen in een kamer van een huis van twintig verdiepingen te New York.

Zij waren eenvoudig gekleed, en ook de kamer vertoonde volstrekt niets bijzonders — zoo waren er in New York honderdduizenden kamers, zooals er zeker millioenen van zulke gewone menschen waren.

Zij hadden zoeven een ontbijt beëindigd, dat al evenmin aanspraak kon maken op weelderigheid, en slechts bestaan had uit een kop thee, geroosterd brood, een gekookt ei en wat ham.

Voor een van de drie mannen moest dat inderdaad wel het uiterst toelaatbare zijn geweest, want hij woog, zoo op het oog geschat, zeker honderd kilo, en hij had het uiterlijk van een man, die in staat is, een knoop te leggen in een stalen pook, zoals een ander het in een gordijnkoordje doet. Zijn schouders waren ongewoon breed en krachtig gespierd, zijn borst was gewelfd, en op een stierennek droeg hij een groot hoofd met een goedig gelaat, waarin

grijsblauwe, trouwe oogen glansden.

Ter geruststelling kan evenwel dadelijk worden gezegd, dat James Henderson — zoo was zijn naam — ervoor gezorgd had, iets meer naar binnen te werken, dat z'n beide metgezellen — een half brood, een half pond rauwe biefstuk, een pint melk en zes eieren. Het was wel niet veel, maar het was tenminste iets!

Hij zat nu voldaan in een hoekje, met een voorwerp van ijzer in zijn geweldige linker hand, waaraan hij ijverig zat te vijlen, nu en dan opziende naar den grootsten van de twee andere mannen die rustig in een ochtendblad las, achteroverleunend in een rieten leunstoel, zooals de Amerikanen dien zoo praktisch en aangenaam weten te maken voor den mensch, die behoefte heeft aan wat rust, zonder nu bepaald in zijn bed te willen liggen.

Die man was John Raffles, de groote, Engelsche avonturier, lang gezocht door de politie van zijn land, een paar malen gegrepen, een paar malen opgesloten — en nooit langer dan twee etmalen vastgehouden!

Dat was het record, en het werd drie jaren

tevooren bereikt door de stad Birmingham, en die was er niet weinig trotsch op!

Raffles bevond zich hier te New York — zooals hij evengoed in Boston, Tokio of Buenos Aires had kunnen zijn. Het toeval, en zijn zwerflust hadden hem hierheen gevoerd, binnen juist denzelfden tijd dien de treinreiziger noodig heeft om van Amsterdam naar Berlijn te gaan.

Zijn eigen uitvinding, zijn vliegmaschine, had hem en zijn beide trouwe vrienden naar de Vereenigde Staten gevoerd in den raadselachtig korten tijd van iets meer dan negen uur.

Tal van avonturen waren gevolgd op het gebied van de jacht — jacht op dieren, jacht op goud, en somtijds ook jacht op menschen.

Hier in de millioenenstad had Raffles strijd gevoerd tegen de gehele mzinige misdadigersbenden, en nu was eindelijk een tijdperk van rust aangebroken, en Brand koesterde reeds de verwachting, dat nu spoedig uit den mond van Raffles het bevel zou klinken, de geringe bagage bijeen te pakken, en te vertrekken naar de hoeve van den braven, ouden broer, die voor Raffles zijn vliegmaschine bewaarde, en die zich eerder in stukken zou hebben doen scheuren, dan toe te staan, dat een onbevoegde de leeggeruimde loods zou betreden, waarbinnen zich de geheimzinnige machine bevond, dat wonder van snelheid, waarmede zijn uitvinder de lucht doorkliefde met een vaart, zooals nauwelijks door de deelnemers aan de wereldberoemde Schneider Cup bereikt werd.

Raffles las heel bedaard zijn krant, zooals het misschien op dat tijdstip door een paar honderd duizend andere bewoners van New York werd gedaan, die in den Underground of in hun prachtige limousines op weg waren naar hun dagelijkschen arbeid.

Hij liet nu de krant op zijn knieën zakken, keek Brand eens aan, blies een rookwolk uit zijn sigaret, en zei:

— Het is een zeer eigenaardig geval!

— Hier in Amerika treft mij niets meer als eigenaardig, Edward, zeide Brand, de schouders ophalend.

— Het geval speelt zich niet af in Amerika, mijn waarde, maar in het oude Europa? al is het dan in het Oosten daarvan!

— Waar gaat het om? vroeg Brand, even opziende van zijn eigen werk, dat bestond in het repareren van een sterk afgesleten schoen, met behulp van een stuk leder, wat spijkertjes en een hamer.

— Wel, een president van de Fransche republiek treedt op als advocaat in een zeer

belangwekkende strafzaak! Het is waar dat hij president af is, maar toch is het zeker wel merkwaardig — het hoofd van een staat, pleitend voor weduwen en weezen! Stel je eens voor, dat onze Koning George met zijn portefeuille onder den arm naar het gerechtshof stapt, een toga en een bef aantrekt, en gaat pleiten!

— Het zou hem niet misstaan, geloof ik! zeide Brand ernstig. Onze koning is een goed man!

— Dat is hij! beaamde Raffles.

— Wie zijn de weduwen en weezen, te wier wille die ex-president een taak gaat verrichten, schijnbaar zoover verwijderd van zijn vroeger beroep? En dat is waar — wie is het?

— De advocaat is ex-president Millerand — weduwen zijn er niet — en de wees is eenige honderden malen millionair!

Brand liet zijn hamer een oogenblik rusten, en riep uit, met wat meer belangstelling:

— Drommels! Wie is die Fransche Nabob?

— Brand, het is geen Franschman, maar een Levantijn. Op het oogenblik woont hij in Beirut, hij is een man van vijftig jaar, en zijn naam is Joseph Murlock. En om zijnentwille is monsieur Millerand dezer dagen, om juister te zijn, een week geleden naar de havenplaats Beirut vertrokken, om daar te gaan pleiten voor zijn Levantijnsche client!

— Wat heeft die Murlock dan uitgevoerd? Een moord uit passie? Waarom kan hij het dan niet stellen met een Egyptischen advocaat? Daaronder zullen toch ook wel knappe koppen zijn?

— Brand, al weder vergis je je. Er is geen sprake van een misdaad! Het is een civiel geding! Om kort te gaan wil de familie van dien Josph Murlock, meer speciaal zijn oudere broeder hem onder curateele stellen, en Josef verzet zich daartegen uit alle macht! Om weder volkomen nauwkeurig te zijn: De familie is voornemens, hem *opnieuw* onder curateele te plaatsen, want eenige jaren geleden was die maatregel noodzakelijk, omdat mijnheer Josef met zoo gulle hand het geld wegsmeet, dat zelfs zijn ontzaggelijke rijkdommen, van zijn vader geërfd, het op den duur niet zouden hebben kunnen volhouden.

— Is de man werkelijk zoo rijk?

— Schatrijk — zelfs voor een land als Egypte, hoewel daar de hooge heeren over ongehoorde rijkdommen beschikken! Wij hebben hier weer te doen, Brand met een zeldzaam staaltje van domme, wreede verdeling van aardsche goederen! Luister maar eens waarover de

vijftigjarige de beschikking krijgt, als zijn liefhebbende broer er niet in slaagt, hem te breiden, hem te kortwieken.

Raffles had het blad weer ter hand genomen, zocht even, en hernam :

— Het geslacht der Murlocks bezit reeds van oudher in Palestina een ontzaglijke grondbezit. De vader van Theodore en Josef bezat bijna de geheele vlakte tuschen Haifa en het meer van Tiberias. De Joodsche kolonisatie kocht daarvan een deel, en men zegt dat zij voor die zeven en twintig duizend hektaren bijna anderhalf millioen pond sterling heeft betaald. En dat is nog maar een klein deel van wat de Murlocks in eigendom hebben! En nu is het voor mijn gevoel nog steeds wondervreemd dat een mensch een stuk planeet, een gedeelte aarde in eigendom kan hebben! Wie nam het het eerste in bezit, sedert Adam? Welk recht kon die eerste bezitnemer erop laten gelden, boven alle anderen? Hoe is het mogelijk, een stuk van een planeet te erven, waarop wij allen geboren worden, die ons allen ruimschoots zou kunnen voeden, als wij maar niet zoo dom zoo ongelooflijk dom waren? Maar ik dwaal af, Brand! Vergeef het mij — je weet, hoe graag ik praat over deze dingen! De Murlocks dan bezitten bovendien de markt in de groote havenstad Jaffa, en dan hebben zij nog geweldige vermogens aan goud en edelgesteenten in Syrië en Egypte —

— Als die hardvochtige broeder zijn verzoek om den lichtmis onder curateele te stellen toegewezen krijgt, is dan die arme Josef straatarm? vroeg Brand.

— Straatarm, Brand! antwoordde Raffles ernstig. Want dan moet hij genoeg nemen met een armzalig jaargeldje van een paar millioen francs, dat onvervreemdbaar is, en hem door zijn vader is nagelaten.

Bij het raam liet de reus een bulderenden lach hooren die de ruiten deed trillen, en verschrikt zei hij :

— Neem U het mij niet kwalijk, Mylord! ik vond het zoo grappig!

— Maar Josef Murlock vindt het heelemaal niet grappig, James! hernam Raffles met een glimlach, hij zegt, dat hij met een paar millioen francs niet kan uitkomen. Hij geeft toe, dat hij vroeger misschien inderdaad aanleiding heeft gegeven om van rechtswege toezicht op hem te doen houden — maar nu is hij radikaal veranderd totaal verbeterd, een braaf man, een rustig man, die weet, hoe men met geld moet omspringen, die zich behoorlijk zal gedragen, en die vol-

strekt niet zwakzinnig is. Nu, wat dat laatste betreft — van zwakzinnigheid is ook stellig geen sprake. Maar de tegenpartij voert aan dat Josef staat onder den „Onweestaanbaren invloed van een vreemden wil.” Waarin die vreemde wil zich uit, staat er verder niet bij. Maar dat zullen we wel spoedig genoeg ontdekt hebben!

Brand, die juist een nieuwen spijker in zijn zool wilde slaan, liet zijn tinnen slachtoffer nog even met rust, legde langzaam den hamer uit zijn hand, en vroeg afgemeten, Raffles strak aanziende :

— Ik zou de beteekenis van die woorden graag leeren kennen, Edward!

— Zij is niet diepzinnig, Brand! Wij gaan er heen!

— Gaan wij naar Beirut? stotterde Brand.

— Ja, het moet zeer belangwekkend zijn, een ex-president van den Fransche republiek in een burgerlijke strafzaak te hooren pleiten!

— Het ligt zeker niet in je bedoeling, Edward, mij wijs te maken, dat je daarvoor een reis over den Oceaan en een deel van Euroda zoudt over hebben?

— Waarom niet? Maar je hebt gelijk — dat is niet mijn enig doel! Ik moet bepaald eens kennis maken met die schatrijke Levantijnen! Ik begrijp zelf niet goed, hoe ik zulk een vruchtbaar terrein als Egypte, waar het wemelt van de schatrijke lieden, tot dusverre heb laten braakliggen. Maar ik kan dat verzuim herstellen! Als wij vandaag eens vertrokken?

— Lieve hemel, Edward — het komt zoo plotseling! riep Brand uit.

— Je lijkt wel een bakvisch uit het Victori-aansche tijdperk, die ten huwelijk wordt gevraagd! Die zeide dat ook altijd, tenminste volgen de humoristische bladen! Jij zelf hebt op vertrek aangedrongen! En overigens — mijn taak is hier voorloopiggeëindigd, de grond wordt mij wel wat warm onder de voeten, mijn buidel is goed gespekt, de gevaarlijkste chef van de grootste bende hier is dood — ik kan niet goed inzien, wat mij hier nog bindt, en ik verlang werkelijk naar het kleurrijke Oosten, Brand! Deze materialistische Yankees beginnen mij de keel uit te hangen — ik wil poezie, romantiek om mij heen!

— Maar men zegt, Mylord, dat die Levantijnen vol ongedierte zitten! merkte Henderson met een schuinschen blik op!

Brand barstte in lachen uit, en ook de lippen van Raffles sloten zich tot een glimlach, toen hij zeide :

— Het is waar, James, dat men daar in het Oosten minder op lichamelijke reinheid bedacht is, dan in Westersche landen. Intusschen — er is daar gelukkig water in overvloed zelf, want wij zullen de geheele Middellandsche Zee als het ware vlak voor de deur hebben!

— Waar ligt dat plaatsje met dien raren naam, Mylord? vroeg Henderson leergierig* als altijd.

— Spreek er niet te minachtend over, vriend Henderson! antwoordde Raffles. Beirut is een van de grootste havenplaatsen van Egypte, gelegen aan een heerlijke Golf, of Baai, in den versten Oostelijken uithoek van de Middellandsche Zee. De stad ligt op een plateau, die wij een heuvel zouden noemen, want die bergvlakte verrijst slechts honderd meter boven zeepeil. Maar dat is voldoende om den inwoners een heerlijk uitzicht te vergunnen over de omringende velden en over de zee. Ik za je een volledige opsomming besparen, en ben niet van plan, je al de schoonheden van die stad en haar omgeving te schilderen! Je zult het trouwens zelf wel zien — misschien wel reeds morgen!

Henderson sloeg zijn groote handen ineen, en zeide, zijn dik hoofd schuddend:

— Als mijn lieve grootmoeder dat nog had kunnen beleven!

— Wat? vroeg Brand verbaasd.

— Wel, mijnheer Brand, dat je in dit jaar met een snelheid van bijna 600 Kilometer op een stuk hout en een paar lappen zeildoek achter een benzinemotortje door de lucht kunt vliegen, en binnen negen uren van Parijs naar New York kunt gaan!

Brand lachte opnieuw, klopte den reus op den schouder, en zeide:

— Het tempo is wel zeer versneld, mijn waarde James, en toch — de grens is nog niet bereikt! Voor er vijf jaren verlopen zijn, zullen vliegtuigbouwers en motorconstructeurs een toestel bedenken, dat met gemak duizend kilometer per uur kan afleggen.

— Een dag lang, mijnheer Brand? vroeg Henderson op een toon van ongelooft.

— Een etmaal lang, James! Begrijp je wat dat beteekent?

— Ik heb er geen flauw idee van, mijnheer Brand, en ik ben bang, eraan te denken!

— Het beteekent, James, dat zulk een vliegtuig sneller zou gaan dan de zon zich om onze aarde heen beweegt — zoodat we, indien wij bij voorbeeld van Parijs naar New York vlogen, drie uren eerder in die stad zouden aankomen, dan wij zouden vertrekken!

Henderson keek Brand een oogenblikje strak aan, en zei toen op een toon van vaste overtuiging:

— Dan moesten we dat maar niet uitvinden, mijnheer Brand! Dat is slecht! Dat moet tegen Gods Gebod zijn! Sneller dan de zon — dat is de Schepping geweld aan doen! Ik moet er niets van hebben!

— Draai het dan om, mijn waarde Henderson, en vlieg niet met de zon mee, maar juist naar het Oosten dus ga dat hemellichaam tegemoet!

De oogen van Henderson begonnen te schitteren, en hij riep uit:

— Dat zou misschien kunnen mijnheer Brand! We zouden altijd in Oostelijke richting kunnen vliegen! Wat zou daarvan het gevolg zijn, dunkt U?

— Wel, James — dat je met je machine nooit ergens aankwam, al vloog je tot den jongsten dag — want de tijd zou je altijd voorblijven!

— Wat zegt u daar, mijnheer Brand? Ik zou het bijvoorbeeld nooit elf uur op mijn horloge kunnen krijgen?

— Nooit, James — tenzij je het uurwerk om de seconde regelde naar de zon.

De reus vestigde zijn blauwe oogen bijna met schrik op Brand, en wendde zich toen tot Raffles met de bange vraag:

— Is dat zoo, Mylord?

— Ik geloof niet, dat er aan de redeneering iets hapert. James! gaf Raffles glimlachend ten antwoord.

— Het is goed, Mylord! Ik dank U. Dan blijf ik thuis — dan verzet ik geen voet.

En met verwoeden ijver haalde de reus zijn vijltje over het ijzeren ding dat hij nog altijd in de hand hield.

Maar nog geen tien minuten later waren de drie mannen reeds druk bezig met de verwezenlijking van het plan, dat Raffles zich zoo plotseling gesteld had. Want Brand had niet eens moeite gedaan, hem te weerhouden. Eigenlijk gezegd was hij zelf ook veel te verheugd, weer eens terug te keeren naar het oude Europa, en den rug te wenden aan een stad, die, hoe groot ook, voor het drietal veel op een kooi begon te gelijken, waaruit het ontsnappen hoe langer hoe moeilijker werd. Zij hadden er zich duizenden vijanden gemaakt, niet alleen onder het geboefte, maar ook onder een zeker deel van de politie, die met de bandieten gemeene zaak maakte. Het was nog geen tien uur toen Raffles reeds een paar zeer groote en fraaie

diamanten had gekocht voor het geld, dat hij nog in zijn bezit had, want diamanten zijn gemakkelijk te verbergen, en behouden overal hun waarde.

Hij voorzag zich slechts van een paar duizend dollar in papier, en dat moest voor hem voldoende zijn. De auto werd verkocht aan een garagehouder in de buurt. Henderson trok er op uit met de fraaie geweren, die voorloopig nutteloos werden, en verkocht ze voor goed geld, en binnen een half uur was dat alles afgelopen en waren de drie mannen op weg naar het kleine plaatsje, een dertigta mijlen ten Noorden van New York, waar Dickson woonde, de oude vriend van Raffles.

Om twaalf uur hadden zij New York reeds ver achter zich met al haar gevaren en haar genietingen, om half een gebruikten zij den maaltijd in de eenvoudige huiskamer van Dicksons huis en om een uur steeg de „Duivel der Lucht” in duizelingwekkende vaart op, en richtte trotsch en zelfbewust de voorsteven naar den Oceaan, naar het Oosten.

Vijf minuten later gleed het reusachtige beeld van de Vrijheid, aan den ingang van New Yorks haven geplaatst, als een nauwelijks herkenbaar poppetje onder de vliegmaschine voorbij, die in toemeloze vaart door de lucht stormde, het Avondland tegemoet.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

DE INVLOED VAN DEN VREEMDEN WIL.

Onder normale omstandigheden, en bij windstilte kon de „Duivel der Lucht” zeer gemakkelijk desnoods dagen achtereen een snelheid handhaven van vijfhonderd vijftig kilometers in het uur. Ditmaal echter stond er een tamelijk krachtige wind tegen, en daar Raffles volstrekt geen haast had, dreef hij de snelheid niet al te hoog op, teneinde zijn kostbaar toestel niet aan te groote krachtproeven bloot te stellen.

En tot zijn groote verwondering moest Henderson nu zelf wel vaststellen, dat er iets met den loop van de zon niet in orde leek te zijn. Dat machtige, onmisbare hemellichaam immers scheen met ongewone snelheid zijn schijnbare boog aan den hemel te beschrijven, en het was uren eerder middag, dan de reus in redelijkheid had meenen te mogen verwachten!

Hij schikte er zich in, en maakte zelfs voorbereidselen voor een middagmaal, toen Brand hem met behulp van de spreekbuis toeriep:

— Misschien wijst de zon den middag aan, James, maar onze maag doet dat nog lang niet! Houd jij je maar liever aan je horloge. Dat wijst nu drie uur, en dat is wel wat vroeg om te dineeren!

Henderson krabde zich eens achter het oor, en keek door het smalle raampje ter breedte van een hand, met een ruitje, dat meer dan een vinger dik was en waarvan de vervaardiging heel wat had gekost naar buiten, toen hij eensklaps voor zich uitwees, en een kreet slaakte.

De lucht was zoo goed als onbewolkt, en op de hoogte, die de vliegmaschine zich had gekozen van het puurste blauw. Men kon vele tientallen kilometers zeer gemakkelijk alles onderscheiden. En men onderscheidde dan ook dadelijk het voorwerp dat de aandacht van Henderson had getrokken. Des gaarvormige gedaante, het zilverachtige glanzen van de oppervlakte van het ding, de hoogte waarop het zich bevond, lieten al spoedig niet den minsten twijfel over aangaande zijn aard.

Het was een zeer groote stuurballon, die onderweg was van Europa naar Amerika!

De drie mannen keken elkander veelbetee-

kenend aan. Nog slechts een viertal maanden geleden hadden zij toevallig zulk een ontmoeting gehad, boven den Oceaen — maar toen vlogen zij in dezelfde richting als de geweldige groote zeppelin, die onderweg was naar de nieuwe wereld.

De afstand minderde met buitengewone snelheid, en Raffles begon een groote boog te beschrijven, terwijl hij zijn toestel nog aanzienlijk deed stijgen. Hij was er volstrekt niet op gesteld, al te duidelijk te worden gezien door de lieden aan boord van dien prachtigen ballon, die daar zoo statig kwam aandrijven, met een snelheid, die zeker niet ver van de honderdvijftig Kilometers moest zijn.

Zij hadden daar zeker draadlooze telegrafie aan boord — en mededeelingen omtrent deze ontmoeting konden hen slechts last veroorzaken.

In een duizelngwekkende vaart schoten de twee zoo verschillende luchtvaartuigen elkander voorbij, en als in een bliksemitz zagen Brand en Henderson de ballon onder zich voorbischieten, blinkend als zilver. Een paar seconden later reeds hadden zij den ballon al uit het oog verloren in den fijnen nevel, die kwam opzetten.

— Het is wonderlijk, wonderlijk, mijnheer Brand! zeide de reus. Het is bijna om er bang van te worden! Het is de vooruitgang, zult U zeggen — maar ik vraag me zelf af: Waar moet dat heen? Waar is de grens?

— Ik denk ergens op Mars of Jupiter — misschien de maan, James! antwoordde Brand half ernstig, half glimlachend.

— Geloof U dat dat werkelijk mogelijk zal zijn? vroeg Henderson op een toon van ongelooft.

— Het zal stellig mogelijk worden om er heen te gaan, James — maar wat den terugkeer betreft, daarover zou ik mij niet gaarne uitlaten! Van alle hemellichamen die wij kennen en het zijn er duizenden, zijn er misschien twee, waar tenminste de lucht geschikt is om door menschen van deze planeet te worden ingeademd.

Het werd intusschen daarbuiten snel donker. De vliegmaschine was nog geen zes uur onder-

weg, toen men reeds, om iets te kunnen zien, binnen in het toestel de electriche lampjes moest opsteken.

Want toen was het op die breedte reeds negen uur in de avond.

De mannen hadden echter nog volstrekt geen behoefte aan slaap, want het zou volgens Amerikaansche tijd eerst zes uur in den avond zijn geweest.

En in plaats van te slapen dineerden zij dus! Met groote handigheid had Henderson in de kleine kombuis met behulp van electriciteit eenige gerechten klaargemaakt, die voortreffelijk smaakten. Na den maaltijd ging Brand Raffles aflossen aan de stuurinrichting. De nacht was buitengewoon helder. Als diamanten schitterden de sterren aan het zwerk. De wind was gaan liggen, en de snelheid van de machine was nog toegenomen.

Toen zijn horloge half t'ien in den avond wees, zag Brand het eerste licht. Het was de vuurtoren van Coruna, geplaatst op het uiterst Noord-Westelijke uithoekje van Spanje!

Tevreden dat hij zoo goed koers had weten te houden, stuurde Brand de machine verder, steeds verder.

En toen beleefde de verbaasde Henderson ten tweede male het wonder van het onbegrijpelijke gedrag van de zon! Want het werd al weer dag, lang voor hij erop gerekend had! Hij keek verbluft op zijn horloge, zag dat het tien uur aanwees, keek naar den Oostelijken hemel, en schreeuwde het toen bijna uit:

— Dat is toch niet blijk, Mylord! Waar blijft m'n nachtrust? Ik wil gaan slapen, en het is al weer dag!

— Je zult je erin moeten schikken, James! Daar onder ons strekt zich de Golf van Biskaje uit — Wij vliegen boven Europa — en of wij ons verzetten of niet — er is nu eenmaal een tijdsverschil van zes uren, en als jouw horloge tien uur aanwijst, dan is het hier reeds vier uren in den ochtend — wat je trouwens wel zult willen gelooven, want daar is de zon reeds!

Inderdaad rees stralend, als een gouden schijn, de zon boven de kim, en baande zich een weg door de lichtrood gekleurde wolkjes, die als verschrikt in alle richtingen wegstoven.

Alles beloofde een verrukkelijk schoone dag.

Raffles raadpleegde even verschillende instrumenten, de hoogtemeter, de gazometer, die den stand van het samengedrukte gas in de cylinder aangaf, den snelheidsmeter, en zeide toen:

Als alles goed gaat, kunnen wij binnen een uur het doel van onze reis hebben bereikt.

Toen Raffles dit zeide, zweefde de „Duivel der Lucht” op een hoogte van ruim vijfduizend meter boven Sicilië, een half uur later boven Creta, en twintig minuten daarna liet het vliegtuig Cyprus aan bakboord liggen, daalde, en stevende recht op Beirut, waarvan de Minarets, de Moskeeën, en de weinige kerktorens zich reeds tegen den azuurblauwen hemel afteekenden.

Raffles had den stuurknuppel weder overgenomen, en keek scherp uit naar een goed landingsterrein. Beirut bezit een vliegveld, maar om tal van redenen wilde Raffles daar iever geen gebruik van maken, indien hij het kon vermijden. Hij hield dus wat Noordelijker aan, in de richting van het kleine havenpaatsje Anteljas, nauwelijks twintig minuten sporen van Beirut gelegen.

Het is meer een dorp dan een stad, telt hoogstens vierduizend inwoners, en lastige autoriteiten zouden er wel niet zijn.

Na een paar groote kringen te hebben beschreven ontdekte Raffles een braakliggend veld vlak bij het dorp, omgeven door eenige zeer groote loodsen, en dat uitstekend geschikt leek.

In groote spiralen zakte de „Duivel der Lucht” naar de aarde, en streek tenslotte neer midden op het veld en Henderson, vol bewondering, verklaarde later, dat hij als hij een vol glas wijn in de hand had gehad geen druppel zou hebben verloren, zoo fijn had Mylord het afgemikt.

En hij bekommerde er zich verder maar niet om, dat de zon reeds tamelijk hoog boven de kim stond, terwijl zijn horloge middernacht aanwees!

Hij zou het dan maar voor twaalf uur in den middag houden, en aannemen, dat zijn horloge zes uur voorliep — inplaats van zes uur achter!

Niet zoodra was de machine uitgelopen, of er kwamen eenige lieden toeschieten in bonte klederen, rood en wit gestreepte mantels, en hoofddoeken dan wel zonderling gevormde hoeden van fijn stroo, die in een onbegrijpelijk taaltje hun diensten aanboden, spoedig verscheen ook de eigenaar van het braakliggend veld, die geukig uitstekend op de hoogte bleek te zijn van de waarde van Amerikaansch bankpapier, en met wien Raffles het al heel spoedig eens werd. Er werd een oods van plaatijzer voor hem ontruimd, en de vliegmaschine vond

er een plaats, maar niet dan nadat het draagvlak was losgemaakt, dat nu een afzonderlijke plaats kreeg

Raffles kreeg den sleutel, en sloot de deur af, maar toen bleek het toch, dat men in het dorp niet zoo achterlijk was, als hij hoopte, want trotsch als een pauw kwam er een soort van politie-autoriteit aanstappen, die gebrekkig Engelsch sprak, en met wien Raffles een kort gesprek voerde — dat op verrassende wijze eindigde, toen er snel en ongezeerd een goudstuk overging uit de blanke hand van den Engelschman, in de bruine van den Egyptenaar.

De brave politiemannam daarop aanstonds genoeg met de papieren die Raffles hem toonde, sloeg de hand aan een soort van capie, draaide zich om op zijn naakte hielen, en trok zich vervolgens weer terug in de richting van het stadje, en als er soms het een of ander nog te regelen viel met dien vliegende vreemdeling, dan kon men dat met een gerust geweten aan Allah over laten, die alles wist, alles zag, en zeker alles wel ten goede zou regelen.

Men moest het niet beter willen weten dan het opperwezen — en dat goudstuk was in ieder geval hee wat waard!

En nu waren de drie mannen volkomen vrij om te gaan of te staan waar zij wilden! Een landbouwer bracht hen in een afschuwelijk piepende kar — Henderson hield vol, dat die bij den doortocht door de Roode Zee gebruikt moest zijn — naar het havenstadje, waar zij na een half uur aankwamen.

— En wat gaan wij nu doen? vroeg Brand, zoodra zij van het krakende voertuig waren gestapt.

— Slapen, mijn jongen! antwoordde Raffles lakoniek. Het mag dan dag zijn — wij hebben niettemin behoefte aan rust! Je horloge wijst 1 uur aan, en zulk een tocht blijft nog altijd vermoeiend. Hier is een logement, dat er niet kwaad uitziet! De eigenaar staat al grijnzend tegen ons te knipmessen!

— Laten wij hem dan maar nemen — hij gelijkt ook niet zooveel op een struikroover als de meeste inwoners van dit gezegende land! lachte Brand.

En nog geen kwartier daarna lagen de drie mannen in even zooveel niet al te slechte bedden, en sliepen, alsof het midden in den nacht was, en zij ontwaakten pas weder, toen de klokken het middaguur aanwezen. Verkwikt door die rust en hongerig stonden zij op, waschten zich zoo goed als ging op de binnenplaats van het logement bij een soort van zeer

oude pomp of beter gezegd waterput tot groote verrassing ja bijna ontsteltenis van een dozijn zeer smerige kinderen, gebruikten in de gelagkamer een maaltijd, bestaande uit schalenvleesch, geitenkaas en een soort van zure room met kostelijke, sappige schijven sinaasappel, staken hunne pijpen op, en gevoelden zich volkomen tevreden.

Want van uit het raam hadden zij een prachtig gezicht over het schilderachtige marktveid, en over een deel van de drukke haven.

Maar Raffles bleef nooit lang in een contemplatieve bui, sprong na een half uur al op, ging met de waard praten, en keerde terug met de boodschap:

— Over een kwartier vertrekt er een trein naar Beirut. Vlug voortgemaakt. Het werk wacht ons!

Brand zuchtte. Hij kende den aard van dat werk. En voor een kort oogenblik wenschte hij vurig, dat Raffles van gedachten mocht veranderen — dat zij, als ware het slechts een week, konden uitrusten in deze prachtige omgeving onder dezen schitterenden hemel, omringd door deze blauwende bergen!

Maar al was het dan met een zucht — tien minuten later was hij aan het kleine morsige station, en een oogenblik daarna reeds op weg naar de groote havenplaats, in een verdacht schommeend treintje, dat nu en dan aanvechting scheen te krijgen een paar capriolen naast de rails te maken.

Een paar Syriërs, in kleurige kleederen, en met kaalgeschoren hoofden, bronzen gezichten en koolzwarte oogen maakten met hen de reis in dezelfde coupé.

Zij spraken vrij goed Engelsch en ontpopten zich als welgestelde kooplieden.

Raffles wist al heel spoedig ongemerkt het gesprek te brengen op de zaak, die hem hierheen had gevoerd, en de twee kooplieden bleken uitstekend op de hoogte te zijn.

De eerste zitting van het proces zou reeds den volgenden dag plaats vinden, en het algemeen oordeel was, dat Theodor Murlock er zeer waarschijnlijk niet in zou slagen, zijn jongeren broeder Josef onder curateele te doen stellen.

— Ik meen iets te hebben gelezen, in de dagbladen, van een zekeren invloed door een vreemden wil op Josef Murlock uitgeoefend. Dat waren de woorden. Van welken aard is die invloed?

De beide Syriërs keken elkander aan, en begonnen tegelijkertijd aan hun gitzwarte lange kinbaarden te plukken.

Toen begon de eerste:

— Die invloed, vreemdeling, bestaat inderdaad.

— De vreemde wil evenzeer! zeide de ander gewichtig.

— Beiden zijn een! hernam de eerste weer.

— En samen heeten zij Odette de Castagnac! besloot de tweede koopman.

— Maar dat is de naam van een revuester! riep Brand verbaasd uit. De Castagnac — zoo heeten er acht van de tien revuesterren in de Fransche provincie

— Zij geeft dien naam op, dat is alles wat ik zeggen kan! hernam een van hun reisgenooten rustig. Zij is een Fransche vrouw. Volgens Uw begrippen is zij zeer schoon. Haar oogen zijn blauw als de hemel op een vroegen zomerdag, haar tanden zijn wit als sneeuw die op de toppen van den Himalaja ligt, Heur haar is geel als het rijpe graan, voor de zeis van den landbouwer het neervelt.

Henderson die tot dusverre zwijgend had geluisterd, boog zich nu naar Brand, toe, en vroeg fluisterend:

— Spreken die bruine broeders altijd zoo, mijnheer Brand?

— Altijd, James! Dat is zoo hun wijze van zich uit te drukken!

— Het klinkt heel mooi — maar een beetje ingewikkeld. Waarom zeggen zij niet — zij heeft mooie blauwe kijkers, en ze is blond?

— Omdat zij Syriërs zijn! fluisterde Brand met een lachje.

Maar Raffles nieuwsgierig geworden, vroeg:

— In welke verhouding staat die Fransche vrouw dan tot mijnheer Josef Murlock?

— Men zegt — in de verhouding van een geliefde! gaf een van de kooplieden ten antwoord. Zij is zeer prachtlievend, zij rijdt in een automobiël, die uitermate snel gaat, zij besprenkelt zich met fijne reukwateren, de duurste die ons land oplevert, en zij draagt kleederen, die een koningin niet zouden misstaan.

Raffles en Brand wisselden een blik. Dat was dus de „Invloed van den vreemden wil"! De vijftigjarige Murlock had een vriendin, die hem natuurlijk steunde in zijn strijd om het millioenenkapitaal zonder eenig toezicht van derden te mogen besteden zooals zij dat zelf verkoos.

— Zij wil met hem in het huwelijk treden! begon een van de Syriërs weer. Theodor Murlock tracht dit tot iederen prijs te beletten, en zegt dat deze vrouw hem onwaardig is.

— Waar woont Josef? vroeg Raffles na eenige oogenblikken te hebben nagedacht?

— In een van de schoonste paleizen van de

stad die wij nu naderen, vreemdeling!

— En — Odette de Castagnac?

— Eveneens! antwoordde de man laconiek.

— Heeft zijn advocaat zijn intrek bij hem genomen?

— Neen. Mijnheer Millerand logeert in een van de grootste hotels. Hij heeft echter iederen dag besprekingen met zijn client.

Op dat oogenblik matigde de trein zijn vaart. Men naderde de groote stad. Slechts met moeite had men tusschen de bergen zich ruimte kunnen breken voor het leggen van de noodige spoorstaven.

Overal rezen zij op, totdat plotseling, als met een ontzaggelijk groot mes, de bergketen werd afgesneden, en de stad Beirut zich aan de blikken der reizigers voordeed.

De stad was ongelijk gebouwd, hoog en laag, er waren zeer oude huizen maar ook moderne, er waren prachtige winkels, zooals men die aan het Strand vindt, naast heel kleine, duistere bazaartjes.

Er reed een electriche tram, moeizaam tegen de berghelling op, maar vlak bij het station trok een kleine kudde hoog beladen kameelen voorbij.

Het Oosten en het Westen ontmoetten hier elkander — ondanks den bekenden versregel van Rudyard Kipling, den grooten Engelschen dichter.

De trein stond stil aan een der perrons van een tamelijk groot station Westersch ingericht, maar met een Egyptischen chef, die verbazend trotsch schéén te zijn op zijn witte uniform en zijn pet met gouden band.

Niet zoodra waren Raffles en zijn beide metgezellen uitgestapt, na afscheid te hebben genomen van hun Syrische reisgenooten, die dadelijk in een gereedstaande auto stapten, of zij werden omringd door een aantal schreeuwende en bedelende jongens en mannen, die zij slechts met moeite van zich af konden houden.

Het uiterlijk van de reizigers was op dat tijdstip eigenlijk niet zeer geschikt om dadelijk hun intrek te kunnen nemen in een der groote hotels. Zij droegen tamelijk versleten vliegeklederen, ofschoon zij hun lederen kappen in Anteljas hadden achtergelaten. En daar Raffles ook iedere gedachte aan een vliegmaschine zoo spoedig mogelijk wilde verdrijven, trok hij eerst in een derde rangs hotel, liet zich daar een maaltijd voorzetten, en vervolgens door Brand behoorlijke kleederen kopen.

Zij trokken dus sneeuw witte tropische pakken aan in een van de badinrichtingen, en lieten

hun oude kleederen terug brengen naar het hotel. Dit alles geschiedde in een van de armoedigste wijken, en Raffles meende met zekerheid te mogen voorspellen, dat de logementhouder de kleederen binnen twee dagen zou hebben verkocht!

De drie mannen lieten zich scheren, kochten een valies en wat toiletartikelen, en voorts alles wat een reiziger van aanzien, die zijn groote bagage aan het station laat staan, gewoonlijk zoo bij zich draagt, en toen pas nam Raffles een taxi, welk voertuig wel wat zonderling aandeed in die Costersche omgeving, en liet zich naar een van de beste hotels rijden, in het hartje van de Europeesche wijk en halverwege de berghelling gelegen.

En hier vond hij onmiddellijk een geheel andere sfeer — die echt Engelsche sfeer van koele rust en hooghartige langzaamheid, die dadelijk aan het vaderland herinneren, waar de Brit zich ook ergens mag bevinden op deze aarde, waarvan hij tweederden tot zijn eigendom heeft verklaard.

Het hotel was opgetrokken uit een soort witte mergelsteen, die reeds op vijftig passen afstand den indruk wekte van marmer.

Er was een groot terras voor, met een balustrade, en van daar had men een heerlijk uitzicht over bijna de geheele stad heen op haar haven, en over een groot deel van de baai. Te weerszijden verhieven zich palmen. Men kon zich hier voor een kort oogenblik te Monte Carlo wanen!

Raffles bestelde kamers voor zich zelf, voor zijn secretaris, en voor zijn chauffeur en zijn geheele optreden, deed, zooals gewoonlijk, de helft van het personeel voor hem vliegen! Hij kreeg dadelijk een uitstekende kamer op de eerste verdieping, voorzien van een balkon, Brand zou het naastgelegen vertrek krijgen, en Henderson kreeg een kamer aan de andere zijde van dezelfde gang, waarvan het venster uitzicht gaf op een zeer ruime binnenplaats, die er veeleer uitzag als een palmentuin, en waar het meestal zeer druk was. Men zag er dikwijls auto's, prachtige paarden, kameelen, en muilezels bijeen. Kleine bruine jongens roskamden de paarden, voederden de kameelen, of poetsten de auto's op.

Een kwartier later waren de drie mannen geïnstalleerd, en kon Raffles aan het uitwerken van hun plannen beginnen.

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

ODETTE DE CASTAGNAC.

Het was ongeveer een week later, toen er voor een prachtig, groot huis op ongeveer een half uur gaans buiten de stad een zeer fraaie auto stil stond, bestuurd door een inlandschen chauffeur, gekleed in een smetteloos witte jas met een roode kraag, en een pet, waarop een Duitsch kolonel van voor den grooten wereldoorlog jaloersch zou zijn geweest.

Het was een prachtige toerwagen, afkomstig uit een der bestbekende Europeesche fabrieken, en waarvan de kap nu was neergeslagen, want het weder was warm, de hemel vertoonde geen enkel wolkje.

Het huis lag op een zeer lagen heuvel, volkomen afgezonderd, en was door een parkachtigen tuin, vol van de kostbaarste gewassen gescheiden van den goed onderhouden straatweg. Een hek, van meer dan manshoogte, dat alleen reeds een fortuin moest hebben gekost, liep om de geheele bezitting heen.

Niet zoodra stond de auto stil of daarboven ging de deur open, en 'n heele zwerm bruine bedienden verscheen, de meesten in het wit gekleed, die zich eerbiedig te weerszijden schaarden van de groote trap, die hvan den hoofdingang van het huis, een waar paleis naar den tuin en verder naar het hek voerde.

En daar kwam, trotsch als een koningin een vrouw aanstappen, blank van gelaat, en op één schilderachtige wijze gekleed-, half Westersch half Oostersch, met een klein hoedje op, dat haar alleraardigst stond, en waaraan een groote sluier was vastgemaakt.

Zij keek een paar malen om, onder het afdalen van de trap, wenkte ongeduldig, en toen verscheen er op zijn beurt, een kleine, magere man, nog bezig met het dichtknoopen van zijn dunne overjas.

Die man was Josef Murlock. Hij was vijftig jaar, maar hij zag er uit als zestig, met slappe trekken, half gedooft blik, kromme knieën, en zoo goed als geheel kaal. Zijn lippen waren dik, en zeer rood. De kleine, zwarte oogen gingen onrustig rond, als van iemand die gevaar vreest. Aan vier van zijn vingers schitterden oogverblindend zeer groote diamanten.

Hij droeg onder zijn Westersche overjas een soort van uniform van wit linnen met een zeer nauwe pantalon. Zonderling stak daarbij af een geruite reispet met een groote klep.

De bedienden bleven eerbiedig gebogen staan totdat de man en de vrouw voorbij waren. Een hunner was vooruit geïld, en had het hooge hek geopend. De chauffeur sprong van zijn zetel, en opende haastig het portier.

— Odette, loop toch niet zoo snel! hijgde Murlock. Het is veel te warm! Heb je zoo'n haast?

— Ik heb altijd haast! antwoordde de Française ongeduldig. Wij zullen nog te laat komen voor den wedstrijd!

Murlock zeide niets, maar hielp gedwee de mooie vrouw bij het instappen. Toen hij eenmaal naast haar zat, leek hij een kind naast zijn moeder, zooveel kleiner was hij!

De chauffeur had zijn bevelen zeker reeds gekregen, want hij sprong dadelijk weer achter het stuurwiel, de wagen reed weg, sloeg een breedend zijweg in, en reed toen om de stad heen naar het prachtig gelegen poloveld, waar dien middag een wedstrijd zou plaats vinden tusschen een Engelsch en een Egyptisch vijftal.

Het ongelijke tweetal had ongeveer tien minuten gezwegen, toen Odette plotseling haar groote, hemelsblauwe oogen op den man naast zich vestigde, en vroeg:

— Vertel me nu eens, Josef, hoe denk je nu eigenlijk over ons huwelijk? Het wordt nu toch tijd, dat je een beslissing neemt. Je hebt je proces gewonnen, dank zij Maître Millerand, je kunt dus over je rijkdommen beschikken, je bent vrij om te doen en te laten wat je wil. Waar wacht je nu eigenlijk nog op?

Murlock plukte schichtig aan zijn zwart geverfd snorretje, wreef eens over zijn magere knieën, en antwoordde toen met een lachje, dat niet heelemaal echt klonk, en in zeer goed Fransch:

— Ik kan me eigenlijk dat verlangen van je niet begrijpen, mijn lief duifje! Waarom ons verbinden? Heb je het zoo niet heel goed?

Wat ontbreekt je ?

— Wat mij ontbreekt ? riep Odette de Castagnac heftig uit. Een zonderlinge vraag ! Je naam ontbreekt me ! Moet ik mij maar steeds laten welgeval'en, dat die deftige Engelschen hier mij met den nek aanzien ? Moet ik een smet op mijn naam laten rusten ? Op mijn naam als fatsoenlijke vrouw ?

De Egyptenaar meesmulde, maar hij zorgde er wel voor, dat Odette dit niet te zien kreeg. Omtrent haar goeden naam had hij zoo zijn eigen opvattingen. Hij trachtte haar te sussen :

— Laten wij nog wat wachten, kleine Odette ! Het huwelijk is een zeer ernstige zaak ! En mijn familie zou het mij zeer kwalijk nemen, als ik mij verbond met een Europeesche vrouw ! Er is reeds een schatrijke Egyptische dame voor mij uitgezocht, en . . . .

— Ja, dat weet ik ! viel Odette hem driftig in de rede. Een vrouw van over de veertig, gerimpeld als een oude appel, tanig en die er uitziet als een tooverheks ! De hemel beware mij — en met zooiets moet ik concurreeren ! Heb je me dan niet meer lief, Josef ?

— Ik aanbid je, mijn kleine Gazelle ! verzekerde Murlock, terwijl hij verliefd zijn oogen deed rollen.

— Nu, trouw me dan ! N'ets belet het je ! En maak er wat haast mee, anders ga ik me elders voorzien !

Dit vooruitzicht scheen den Egyptenaar toch te verschrikken, want hij vatte haar arm, en zeide vleiend :

— Dat zal mijn kleine Odette niet doen. Wij zullen nog wat wachten ! Overhaasting is iets voor jullie Westerlingen ! Je hebt een leven als een koningin — wees daar voorloopig tevreden mee !

Odette maakte zich ongeduldig los, en keek zwijgend naar buiten, naar de olijfboomen met hun knoestige stammen, naar de spitse ceders, naar de boomgaarden, langs de hellingen der bergen, en naar andere auto's en eenige ruiters, die allen op weg schenen te zijn naar het poloveld.

Zij had geen woord meer gezegd, ondanks zijn smeekbeden, toen de auto tenslotte stilstond voor den ingang van het met veel kosten door de Engelsche upper-ten aangelegd poloveld.

Odette trad met haar halsstarrigen minnaar binnen, liep langs de loketten, langs den zijwand wit geschilderd, van de zeer groote tribune, en liet zich norsch en zwijgend haar plaats wijzen.

Het was reeds vol, overal zag men de kost-

bare toiletjes van de dames uit de Engelsche Society, talrijke hooggeplaatste Egyptische ambtenaren, officieren van het bezettingsleger, en enkele geëmancipeerde inlandsche dames de meesten nog gesluierd, zoodat alleen haar donkere, gloedvolle oogen te zien kwamen.

Het poloveld strekte zich als een groote rechthoek, smaragd groen, smetteloos uit onder den wolkenloozen hemel, omgeven door een dubbele rij oude boomen, die met groote kosten naar hier waren overgeplant.

Het publiek bleef toestroomen, en toen de westrijd een aanvang nam, waren zoo goed als alle plaatsen bezet. Er klonk een luide bel, en tusschen de beide hoofdtribunes verschenen de ruiters op hun levendige dansende polopponies.

Zij werden op de voet gevolgd door de staljongens met de reserve-paarden, voor iederen speler.

De dieren werden in een hoek van het veld bijeen gedreven, en het was duidelijk te zien, hoe ongeduldig zij waren om deel te nemen aan het opwindende uiterst moeilijke spel.

De tien spelers droegen allen hun lange slaghamers over den schouder. Allen waren zij in het wit gekleed, maar vijf hunner droegen breede banden van een vuurroode kleur dwars over de borst, onder de oksels. Descheidsrechter nam zijn plaats in, de spelers stelden zich op, een schrille f uittoon klonk, en tien paarden stormden tegelijkertijd vooruit, op den bal af, die in het midden van het veld was neergelegd.

Odette keek aanvankelijk vrij onverschillig toe, nog steeds uit haar humeur, totdat haar aandacht getrokken werd door een der spelers van de roode partij. Hij was lang en krachtig gebouwd, en misschien een klein weinigje te zwaar voor polospeler, maar hij vergoedde die door een weergalooze rijkunst en een merkwaardige behendigheid met den angen hamer, die bliksemsnel terzijde van zijn rennend paard en voor de borst van het dier heen en weer bewoog.

Hij droeg geen pet maar een soort van kleinen tulband. Zijn gelaat was donkerbruin. De onderkant ging schuil onder een fraai geknipten, spitsen kinbaard, gitzwart, evenals de kleine, fier opgestreken knevel.

Zij bracht haar kijker aan het oog, en volgde den ruiters, die juist zij aan zij met een tegenstander als een werve wind op zijn snelle pony over het groene veld stooft, over den hals van zijn paard heengebukt, en behendig den witten bal voor zich uitdrijvend.

— Maar die hoorde er niet bij! riep zij tenslotte uit. Die man maakt geen deel uit van het Egyptische vijftal! Wie is hij? Wat een mooie man!

Murlock keek zuur, en wees zwiingend op een knecht, die langzaam onder langs de loges liep, met een groot, zwart bord op den schouder, waarop iets geschreven stond.

Odette moest weer haar verrekijker ter hand nemen om de letters te kunnen onderscheiden. Zij was tamelijk bijziende. En zij las:

„Wegens ziekte van Ali Soya za Radja Bashyam Aianger onvoorbereid mid voor spelen.”

Iedereen had dat bord reeds gelezen, en iedereen keek verwonderd naar dien vreemde ing den rijzigen Indiër, die één scheen te zijn, met het paard, en het dier plotselinge wendingen liet maken, alsof hij het reeds lang bereden had, en toch was dit onmogelijk, want twee dagen tevoren had het publiek, meelevend met de stedelijke poloclub, Ali Soya nog bij de training gezien. En polo-ponnies zijn nu eenmaal buitengewoon gevoelig voor de minste beweging van den berijder, aan wien zij gewend zijn.

En al heel spoedig ving het nieuwsgierige roze oortje van Odette de Castagnac een gefluisterd of luid gesproken woord op, van lieden, die op de hoogte schenen te zijn. Bashyam Aianger was ongehoord rijk, reisde nu voor zijn genoegen, was in kennis gekomen met den aanvoerder van de stedelijke poloclub, en had zich onmiddellijk aangeboden als plaatsvervanger, toen hij vernam dat de uitstekende midvoor in zijn eigen club niet te vervangen, ziek was geworden. En daar de rooden volstrekt niets te verliezen hadden, en met iederen anderen plaatsvervanger toch stellig zouden hebben verloren van het zeer sterke Engelsche vijftal had de aanvoerder het aanbod van den Indischen vorstenzoon aangenomen, half uit hoffelijkheid, half in de hoop, dat de man werkelijk zoo goed zou zijn als hij zelf beweerde!

Nu, goed was hij zeker! Hij was minstens evengoed als de arme Ali, die nu met koorts in bed lag, knarsetandend van woede zeker, dat hij niet zelf kon medespelen en dat zijn vijf ponnies, zijn trouwe makkers nu bereden zouden worden door een vreemdeling — de dieren misschien in dien enkelen wedstrijd grondig zou bederven!

Maar die Indiër zag er niet uit als iemand, die paarden kreupel rijdt, ze mondschuw maakt, of hun zenuwen in de war stuurt!

Bij de eerste wisseling van paarden stonden de rooden al twee doelpunten voor! En twee-

malen had die bruine centaur den bal tusschen de palen doorgejaagd. En het vreemdste was— zijn pony was het minst bezweet van allen.

Hij zat in een oogwenk weer in den zadel van het tweede paard, niet in het minst vermoeid, met zijn gespierden arm den langen hamer zwaaiend.

Odette kon geen oog meer van hem afhouden. Wat was hij sierlijk, wat was hij sterk! En daarenboven — wat moest hij rijk zijn!

Wat hoorde zij daar fluisteren, in de loge naast haar?

Die man had diamanten ter grootte van een duivenei, millioenen waard! Hij bezat daarginds een halve provincie! Van zijn vader zou hij een ongehoord fortuin erven!

En dan zijn uiterlijk! Welk een verschil met het kleine, uitgedroogde, kaalhoofdige mannetje naast haar, dat nu den indruk maakte van een ouden aap, zooa's hij daar ineengebogen zat, nu en dan boos naar haar kijkend — want hij durfde nog jaloersch ook zijn, mijnheer Murlock!

Het spel ging voort, om de vijf minuten verwisselden de spelers hun paarden, de rustpoos brak aan, en dadelijk drong Odette erop aan, naar de stallen te gaan, zoogenaamd om de ponnies te bekijken. Murlock weigerde kortaf. En toen ging zij rustig alleen. Zij kwam uist bijtijds om te zien hoe de Indische vorstenzoon afsteeg, zijn paard even op den glanzenden hals klopte en het toen over liet aan de zorgen van den groom.

Hij kwam vlak langs haar, en keek haar in het voorbijgaan glimlachend even aan met zijn donkergrijze oogen, die schitterden onder de fraai gewelfde wenkbrauwen.

Zij beantwoordde dien blik vrijmoedig, en zeer gelukkig keerde zij terug naar haar plaats — met voornemens in haar hart, die het voor mijnheer Murlock maar beter was, niet te kennen!

Toen zij na afloop van den westrijd, die met een grooten voorsprong door de roode partij was gewonnen, en waarop nog twee andere ontmoetingen volgden, aan de zijde van Murlock gezeten in de groote auto weer terugreed, dacht Odette de Castagnac nog altijd aan den knappen, schatrijken Indiër. Na tien minuten ongeveer begon de Levantijn zelf met een tamelijk leelijk lachje:

— Denk mijn kleine Gazelle nog altijd aan den westrijd van zoeven?

— Ja — het was heel mooi! Ik ken geen enkele sport die zoo mooi is — behalve misschien

LJshocky.

Zij wilde er nog iets aan toevoegen, toen zij zweeg bij het zien van een ruiter, die onverwachts van een zijweg kwam, en bijna onder de auto was geraakt, die door het dichte struikgewas en den zachten gang van den motor voor hem verborgen was gebleven.

Het paard rees onmiddellijk op de trillende achterbeenen omhoog, en Odette slaakte een gil, want het dier dreigde op de motorkap neer te komen. Door een behendige beweging echter wist de ruiter zijn rijdier nog juist terzijde te doen zwenken, terwijl de chauffeur krachtig remde.

Door den schok viel Murlock bijna op zijn knieën, maar Odette keek met stralenden blik den ruiter aan. Het was Bashyam, de Indiër!

Hij nam dadelijk zijn lichten vilthoed en zei met een diepe, klankrijke stem:

— Madame, ik vraag u duizendmaal ver-
schoning, dat ik U heb doen schrikken!
Het is mijn schuld

— Maar verontschuldig U toch niet, mijn-
heer! riep de jonge vrouw levendig. Het scheelde
weinig, of er was een vreeselijk ongeluk gebeurd.
Zijt gij niet gewond? Uw paard?

— Noch ik, noch mijn paard, madame!
antwoordde de Indiër hoffelijk. Gij echter zijt
erg bleek! Ge zijt toch niet gekwetst?

— Zij mankeert niets! antwoordde in haar
plaats tamelijk ruw Josef Murlock!

— Intusschen — ik hoop dat Madame mij
zal veroorloven, spoedig naar haar toestand
te komen informeerden? Dat is immers Uw huis,
daarginds? Ik heb immers het genoeg te spre-
ken met mijnheer Murlock — met Madame
Odette de Castagnac?

De Française werd vuurrood en wierp den
kleinen man naast haar een snellen, vinnigen
blik toe, dat had zij aan hem te danken!

Maar uiterst beminnelijk en met haar liefste
stemmetje zeide zij tot den Indiër:

— Maar het spreekt toch vanzelf, Rad a,
dat het ons een groote eer zal zijn, U te ont-
vangen! Wacht eens — van avond hebben wij
een soireé! U moogt daarbij niet ontbreken!
Wij hebben U vandaag zien spelen, in den eer-
sten wedstrijd! Het was prachtig! Mag ik
zeggen, tot van avond?

Zij had hem haar kleine blanke hand toe-
gestoken, en om haar te kunnen kussen moest
de Indische Vorst zich diep voorover bukken.
Hun blikken ontmoetten elkander voor een
kort oogenblik.

Toen richtte hij zich op en zeide:

— Ik zou het mijzelf nooit vergeven,
Madame, indien ik Uw vriendelijke uitnoodiging
van de hand wees! Tot vanavond Mijnheer
Murlock, ik kan U niet zeggen hoezeer ik het
toeval zeg, dat mij in aanraking heeft gebracht
met een man als gij zijt! En ik wensch U geluk
met de vriendschap van een zoo bevallige
vrouw, met een zoo vergevensgezinden geest
jegens de lieden, die haar auto dreigen te
beschadigen!

En korte ruk aan de teugels, de weg was
vrij, Odette knikte nog eens liefdallig, en de
auto reed weg.

De Indische Vorstzoon keek den wagen een
tijdlang na, en bromde tusschen de tanden:

— Jij beks, ik geloof dat ik je doorzie! En
ik weet nu, dat ik er goed aan deed, op deze
wijze het kleine lokaas uit te werpen! Niemand
wist te zeggen, waar zich eigenlijk het geld van
Murlock bevindt — maar hoogstwaarschijnlijk
zul jij het wel weten! En ik ben zeer verheugd,
kennis met je te hebben gemaakt! Tot vanavond
schoone intrigante!

En hierop wendde de Indiër z'n paard, en
reed weer langs den zijweg naar de stad terug.

Lord Lister kwam, zag en ..... stak een Dubec-sigareet op!

HOOFDSTUK IV.

DE DIAMANTEN.

Als rijke Oosterlingen een feest geven, en eens hun best willen doen, dan bestaat er in geheel Londen geen enkele inwoner, hoe rijk ook, die hem kan evenaren in de tentoonspreiding van een hoogverblindende weelde. Hetzelfde ge' dt voor Parijs en Berlijn.

En Josef Murlock werd daarenboven ook nog aangewezen als een man, die de waarde van het geld niet kende, en het wegwierp, zonder zich te bekommeren op wat er onvermijdelijk moest volgen, als hij maar lang genoeg leefde! Want geen enkele rijkdom is onuitputtelijk, zelfs niet die van een Oosterling, en zelfs niet als hij Josef Murlock heet.

Het prachtige huis gloeide dien avond als het ware als een reusachtige edelsteen. Het licht straalde uit alle vensters, van boven tot beneden, en goot zijn stralen uit over den grooten tuin.

Reeds vroeg begon de tocht der gasten. Zij kwamen in auto's, zij kwamen in taxi's, en een heel enkele maal te voet, maar er kwamen er ook te paard, op mui ezels, en zelfs verscheen er een rijke Arabier op een prachtige renkameel, een Mehari van het zuiverste ras, in waarde bijna gelijkstaande met een volbloed Arabisch paard.

Verscheidene hooggeplaatste Engelsche bestuursbeambten hadden gevolg gegeven aan de uitnoodiging van den man, die op zoo gelukkige wijze een proces gewonnen had, dat hem in het onbestreden bezit liet van eenige honderden millioenen piasters.

Men zag er den Consul met zijn gade, een zeer corpulente dame, die er met haar korte rokjes, en als zij zat uitzag als een van die spekteenen beeldjes, die de Chineezzen zoo goed kunnen vervaardigen, en die als gelukspoppetjes in Europa verkocht worden, in gezelschap van zijn secretaris, een zeer langen en mageren knaap, die nolens volens verlicht was, de gade van zijn chef het hof te maken, teneinde zijn promotie niet te schaden. Men zag er ook den opperbevelhebber over de Engelsche bezettingstroepen, Sir Henri Davenport, een heer met vervaarlijke snorren en een barsch gezicht.

Hij had zich laten vergezellen door zijn adjutant, verwant aan het Engelsche hof en buitengewoon ijdel. Zijn naam was Percy Armstrong.

Er waren ook leden van de balie, rijke handelslieden, bijna allen met hun dames.

De gastheer, wiens gelaat geler was dan ooit, leek niet erg in zijn humeur te zijn. Zijn oogen waren half dichtgeknepen, hij zag er knorrig uit, en hij nam slechts weinig notitie van de lieden die hem aanspraken. Als mijnheer Murlock een arme slokker was geweest dan had men hem eenvoudig links laten liggen, al was hij honderdmaal de gastheer, maar hij was ongehoord rijk, de afloop van het proces had hem de onbelemmerde beschikking gegeven over honderden millioenen, en zulk een man is natuurlijk nooit uit zijn humeur, nooit knorrig nooit onbeleefd — maar slechts een weinig geïndisponeerd, of zelfs „verstrooid". Men blijft om hem heendwalen, zooals de wachter om zijn planeet, zooals het trouwe hondje om den meester, bedelend om een goedgunstigen blik.

Het moet gezegd worden dat de Engelschen aan deze slaafsche aanbidding niet mede deden, en zich zelfs een weinig uit de hoogte gedroegen, alsof het van hun kant een groote concessie was, de partij met hun tegenwoordigheid te vereeren.

Ook de Indiër, Bashyam Aianger hield zich trotsch op een afstand, nadat de gastheer hem vrij kortaf had begroet.

Hij had zich doen vergezellen door zijn secretaris, een bleeken, jongen man met helblauwe oogen en een onbeduidend baardje, die er uitzag als een Duitsche geleerde, met zijn ouderwetsche, ijzeren bril, en zijn sluik, tamelijk slordig gekamd blond haar.

Maar wat Murlock aan hoffelijkheid te kort schoot, dat haalde zijn liefvallige vriendin ruimschoots in, vooral ten aanzien van den Indischen gast, dien zij zeer du delijk en in het oog loopend onderscheidde.

Hij danste niet veel, maar hij deed het dan ook voortreffelijk, niet op de zwoele wijze, waarop men meestal in de Europeesche dancings ziet dansen, maar bijna statig.

Hij was op Westersche wijze in rok gestoken, maar zijn hoofd was gedekt met den tulband van sneeuw witte zijde, van voren versierd met den agaat en de korte reigerveer, waarop hij als Radja recht had.

Ook zijn secretaris droeg het voorgeschreven, somber zwarte gewaad maar het leek alsof hij het gehuurd had, want het was hem te wijd, en men zag hem telkens met een verlegen gebaar de te lange pantalon een weinig optrekken.

Het was maar al te duidelijk, dat Herr Mayerholz — hij had reeds verraden dat hij een Zwitser was — niet gewend was zijn werkgever naar de salons der rijken te vergezellen, en daar ook volstrekt niet op gesteld was.

Zijn wit das'e zat scheef, en de Engelsche gasten bemerkten tot hun onbeschrijfelijke ontzetting, dat het niet eens een zelfstrikker was, maar een gewone confectiedas. Hij droeg zijn gewone straatschoenen, met scheef gelooopen hakken, en die alleen extra voor de gelegenheid gepoetst schenen te zijn.

De dames bekeken hem aanvankelijk als een soort merkwaardigheid, en namen toen geen notitie meer van hem, vooral toen het bleek, dat hij erbarmelijk slecht danste, en zijn conversatie in de hoogste mate vervelend was, ofschoon hij het Engelsch zeer goed sprak.

Des te meer aandacht trok zijn werkgever, met wien men hem nu en dan een paar woorden zag wisselen. Men gaf hem een jaar of vijftig, maar hij danste als een knaap, hij was lenig als een riet, hij wist zich zeer goed uit te drukken, en hij gebruikte daarbij bloemrijke, soms wat ingewikkelde taal, die den Indiërs eigen is.

Het was nog geen tien uur, toen Odette de Castagnac reeds vier dansen met den Indiër had gedaan, tot groote woede en blinden naijver van den jeugdigen luitenant Percy Armstrong, die zich als Europeaan ver verheven gevoelde boven den Indiër, al mocht die dan ook van vorstelijken bloede zijn.

Het kwam hem volkomen onbegrijpelijk voor, dat een mooie, jonge vrouw van een Europeesch ras de voorkeur kon geven, aan een man met een bruine huidskleur, en die bovendien niet jong meer was — boven hem, den veelgezochten Engelschman, die daarenboven 's Konings rok droeg.

Intusschen — het feit was onloochenbaar, en de arme Percy moest er zich dus wel bij neerleggen, al wierp hij den bruinen indringer nu en dan blikken toe, die getuigden van zijn stemming, en die tenslotte niet meer verborgen konden blijven.

Murlock danste in het geheel niet. Hij zat in

een hoekje, afgezonderd, achter een glas wijn, en keek tamelijk somber naar de dansenden, en vooral naar zijn vriendin, die zich onbekommerd overgaf aan de vreugde van het dansen, en zijn bestaan zelfs scheen te hebben vergeten.

Misschien was dat haar nieuwe strijdwijze! Misschien wilde zij op deze manier trachten te verkrijgen, wat zij zoo vurig wenschte — een wettig huwelijk met dien ouden, schatrijken dwaas, die het waarschijnlijk niet lang meer zou maken, als hij deze levenswijze bleef volgen.

Er waren dien avond ver over de twee honderd vijftig gasten, maar van drukte was in het geheel geen sprake, want het vertrek waarin gedanst werd was een ware zaal met zuilen aan drie zijden, die een soort van gaanderij droegen waarop men nu en dan enkele gasten zag verschijnen, die van daar op de dansenden konden neer zien.

Er waren twee orkestjes die elkander onophoudelijk afwisselden, en die beide op die gaanderij gezeten waren, recht tegenover de dubbele, breede deur, die toegang gaf tot de zaal, waaromheen nog een paar andere vertrekken gelegen waren, ingericht voor het koude buffet.

De fraaie klok die boven de deur was aangebracht had juist half twaalf geslagen, en er was langzamerhand een vrij vroolijke stemming ontstaan, ondanks de knorrigheid van den gastheer, die hoe langer hoe erger scheen te worden, toen het voorval plaats greep, dat eensklaps aan al die pret een einde scheen te zullen maken, en dat waarlijk raadse achtig mocht worden genoemd.

Op het balcon verscheen, zonder dat iemand hem tevoren gezien had, een vrij kleine man, maar met een ongehoord langen, gitzwarten baard, waaiervormig uitgespreid over zijn borst, tot ver over zijn middel. Hij had gitzwart, zeer lang haar, dat in krullen op zijn schouders viel, en droeg een bril met buitengewoon groote ronde, lichtblauw gekleurde glazen.

Men zag hem slechts tot het middel, daar zijn beenen verborgen waren achter een kostbaar tapijt, dat van de ballustrade der gaanderij afhing.

Er werd juist een sleepende tango gedanst.

En weder danste Aiangar met de bevallige gastvrouw.

En juist toen zij voorbij het Perzische kleed kwamen, waarvan de onderkant tot omstreeks anderhalven meter van den dansvloer reikte, gebeurde het.

Van daarboven kwam iets neerdalen — de

getuigenissen daaromtrent liepen naderhand sterk uiteen — tot vlak boven het prachtig gekapte hoofdje van de mooie Française, en een ondeelbaar oogenblik daarna verdween dat voorwerp weer, bliksemsnel opgetrokken aan een zeer dun koord — maar tegelijkertijd verdween ook de zeer kostbare diadeem van diamanten en paarden, met een paar valsche lokjes die tezamen dat mooie hoofdje versierd hadden!

Odette voelde den schok, nam haar hand van den schouder van haar danser, en bracht dien snel naar haar lokkenpracht.

Zij slaakte een kreet, en de Indiër brulde:

— Daar — die man! Die man met die baard is de dief!

Nu, dat was duidelijk voor iedereen, die oogen had om te zien, al was het voorval nog zoo snel in zijn werk gegaan — de gaanderij lag wel drie meter boven den vloer, en de dief had dus eenigen tijd noodig, om het snoer met het kostbare diadeem aan het einde naar zich toe te trekken.

Maar daarop verdween hij dan ook bliksemsnel, met de vlugheid van een aap, zich bukkend achter het Persische tapijt, dat toevalligerwijze juist op dezelfde hoogte hing van een der deuren, die toegang gaven tot de gaanderij.

Een ongehoorde opwinding maakte zich van de gasten meester.

Percy Armstrong was zoo zenuwachtig, dat hij met een woedend gebaar naar een degen greep, die er natuurlijk niet was, daar hij het wapen zeer tot zijn spijt, in de vestiaire had moeten achterlaten.

Een oude dame gilte als een varken op de slachtbank, en een heel jonge viel flauw — gelukkig juist in de armen van een knappen kapitein, die haar ten dans gevoerd had.

Airangar echter riep boven alles uit, het hoofd naar boven gewend:

— Maar loop dien man dan toch na! Wat zit gij daar, en doet niets?

Het verwijt was gericht tot de heeren van het strijkje, dat het dichtst bij de deur gezeten was, waardoor de handige dief was verdwenen.

Het verwijt was onverdiend — de brave muzikanten hadden van het geheele voorval niets bemerkt — en een paar hunner speelden zelfs nu nog heel kalm door, half werktuigelijk, en het was zeer vreemd, die knorrende kretten van een eenzame saxofoon te hooren, nu en dan vergezeld door een slag op de trom.

Er werd wat heen en weer geroepen, en toen stormde de aanvoerder, een Amerikaan van

een paar honderd pond en volkomen kaalhoofdig zoo vlug hij kon op zijn korte beentjes naar de deur.

Die deur was op slot!

— Trap er tegen! Val er met Uw allen op aan! gilde eensklaps boven het rumoer uit de stem van den gastheer, in wien plotselig leven scheen te zijn gevaren. Een diadeem van vijftien duizend pond! Ik zeg jullie — trap de deur in!

Nu, als een man van tweehonderd pond zich uit alle macht tegen een deur werpt, dan bezwijkt die tamelijk spoedig, tenminste als het geen kluisdeur of een gevangenisdeur is!

Dat gebeurde ook hier. Maar intusschen was er op zijn minst een kostbare minuut verlopen, sedert de verdwijning van den gebaarden dief. en toen de deur krakend openvloog, vond men wel, in de geheel donkere gang, het slappe lichaam van een bediende, die daarboven als bewaker was aangesteld, en die geheel versuft op een stoel zat, als in een soort van slaap, die veel op bewusteloosheid geleek — maar den handigen roover vond men nergens.

Pas tien minuten later vond een van de drie detectives die zich onder de gasten gemengd hadden, den zwarten baard met een van de haakjes in een afgelegen, geheel duister vertrek van het huis aan de electriche kroon bungelend, in gezelschap van de pruik met het zwarte haar — maar de drager was er helaas niet bij, hoe men ook zocht.

Want er werd natuurlijk onmiddellijk eenware drijfjacht in het geheele huis georganiseerd.

Nu had het paleis van Josef Murlock door elkaar twaalf kamers per verdieping, en men kan zich dus voorstellen dat die jacht allerlei bezwaren opleverde.

De detectives vonden niet minder dan drie ramen open staan, en constateerden toen plechtig, en waarschijnlijk niet zonder reden, dat een van die ramen vooreen insluiper reeds ruimschoots voldoende zou zijn geweest. De twee andere waren louter weelde.

En welk raam hij eigenlijk gebruikt had — het deed er niet veel toe! Hoofdzaak was, dat hij door een van die drie openingen denkkelijk ook wel reeds verdwenen was met zijn buit!

De detectives wilden onmiddellijk naar alle richtingen berichten uitzenden maar geen enkele telefoon was bruikbaar!

De hoofdverbindingsdraad was vernield — en men kon het afgeknipte einde zelfs niet meer terugvinden!

Een der detectives jaagde in zijn auto naar de stad, maar met dit alles gingen zeer

kostbare minuten verloren, en men had reeds uitgerekend, dat de dief al wel een voorsprong van minstens een kwartier moest hebben, toen eindelijk, van het hoofdbureau van politie uit, telegraaf en telefoon in werking konden worden gebracht, die naar alle windrichtingen het bericht verspreidden, dat de schoone Odette de Castagnac op onbeschaamde wijze beroofd was van haar diadeem ter waarde van vijftien duizend pond sterling!

En terwijl de politie nu aanstonds alle maatregelen nam, die haar in geval van juweelenroof zijn voorgeschreven, speelden zich in de danszaal van mijnheer Murlock geheel andere tooneelen af.

Ongeveer iedereen had aan de achtervolging deelgenomen, iedereen schreeuwde, iedereen gaf raad, die door niemand werd opgevolgd, men liep in verwarring door elkaar, vele dames hadden hare juweelen afgedaan, anderen waren haastig vertrokken, en door het geheele huis liepen de jagers, soms met hun jageressen, terwijl de bedienden als verschrikte konijnen

rechts en links draafden, en de verwarring nog vermeerderden.

Zoo was het niet zoo verwonderlijk, dat op een gegeven oogenblik de mooie Odette zich alleen met den Indiër bevond in een kleine kamer, niet ver van de zooeven vernielde gaanderijdeur, en hem vroeg, wanhopig de handen wringend:

— Mijn lieve bruine vriend — kunt U mij niet raden? Ik zal dat verlies nooit te boven komen!

— Toch wel! zeide de Indiër rustig. Uw vriend zal U er wel een nieuwe voor geven! Gij had ze toch zeker niet zelf betaald?

Odette maakte een toornig gebaar en zeide:

— Denkt ge dat ik zoo gek ben geweest? Maar ze waren toch mijn eigendom! Ik zou den kerel kunnen vermoorden, die ze nu in zijn bezit heeft!

— Dan ziet het er voor mij niet aangenaam uit, hernam de Indiër heel rustig. Want ik wil het U wel zeggen — ik heb ze!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK V.

HET SCHOT.

Het kon omstreeks anderhalf uur later zijn.

De gasten van mijnheer Murlock waren reeds lang vertrokken, eerder dan zij voornemens waren geweest, want zij begrepen wel, dat onder deze omstandigheden van een voortzetting van het feest geen sprake kon zijn.

Murlock had nog eenigen tijd woedend heen en weer geloopt, en Odette beschuldigd van onoplettendheid, van behoefte aan ijdel vertoon, en toen was hij tenslotte naar zijn slaapkamer gegaan, knorrig, geler dan ooit, na zijn handteekening te hebben gezet onder een verklaring, hem door een der detectives voorgelegd, alvorens die vertrok, en waarin hij een belooning van duizend pond sterling uitloofde voor dengeen, die de gestolen juweelen weer aan het licht bracht, en ze weer in zijn bezit stelde.

Odette had zich reeds eerder naar haar kamer terug getrokken. Zij was bleek en had zware hoofdpijn.

Het huis geleek nu volkomen verlaten, en geheel duister. Men had de bedienden allen aan den lijve onderzocht maar niets kunnen vinden.

En nu volgde de justitie reeds als een telle speurhond het spoor van den dief, die zich naar alle waarschijnlijkheid met een zeer snelle auto uit de voeten had gemaakt.

De bewusteloos gemaakte bediende — want dat de man bedwelmd was kon niet aan twijfel onderhevig zijn — werd naar zijn bed gedragen, en nu leek het geheele groote huis in slaap te

zijn.

Het kleine, sierlijke klokje op de tafel in het slaapvertrek van Odette had uist een helderen slag laten hooren, die half twee in den nacht aangaf, en de klank was nog niet weggestorven, toen de jonge vrouw wakker werd, oprees, even omzich heen keek, het dek terug sloeg, en zich langzaam uit het prachtige bed van rozenhout op de berenhuid liet glijden, waar haar marokijnen muiltjes stonden.

Zij schoot die aan op de tast, want het vertrek was slechts schaars verlicht door een klein schemerlampje, dat op den schoorsteenmantel was geplaatst.

Zij dacht er echter blijkbaar niet aan, den schakelaar van de groote middenkroon om te draaien maar deed alle dingen in die halve duisternis, even goed alsof de kamer helder verlicht ware, maar op een zonderling afgemeten wijze.

Haar oogen waren wijd geopend en hadden een zonderlinge, starende uitdrukking.

Zij droeg een pijama van kostbare zijde, met figuren van gouddraad bestikt, en sloeg daar overheen een wollen peignoir.

Toen opende zij de deur van haar kamer, na de twee knippen te hebben terug geschoven, en betrad de volkomen donkere gang.

Zij liep die geheel ten einde, en daalde toen twee trappen af.

De duisternis was hier bijna overa zoo goed als volkomen, en toch weifelde zij geen enkel

oogenblik, stootte zich nergens aan, hield nergens stil, en liep met denzelfden zachten, onhoorbaren tred voort, totdat zij de ruime vestibule bereikt had.

Hier brandde een enkele lamp aan de zoldring, die een zwak schijnsel verspreidde.

Zonder zich hier op te houden opende zij een deur, betrad opnieuw een gang, en sloot de deur weer achter zich.

De gang liep uit op een buitendeur, aan de achterzijde van het huis.

Het was een stevig voorwerp, bijna hermetisch sluitend, en er stak een sleutel op het slot, terwijl er bovendien twee knippen voorgeschoven waren, vingerdik en zoo sterk als van een gevangenisdeur.

Odette scheen hier even na te denken, haalde toen uit den zak van haar peignoir een kleine electriciteitstang, met handvatsels van hard gummi, en knipte met een enkele beweging de leidingsdraad door van de alarminrichting, die dicht langs den muur liep.

Ze liet de tang weer in haar zak glijden, schoof toen een voor eende knippen terug, draaide den sleutel in het slot om, en week toen een stap terug, alles met dezelfde, bijna automatische beweging.

Onmiddellijk werd de deur van buiten af langzaam geopend, twee mannen traden dadelijk binnen en sloten de deur weer achter zich.

Heel even had het schijnse van de maan, die laag aan den paarsblauwen hemel hing hun gelaat beschenen!

De late vreemde bezoekers waren Bashyam Alangar en zijn verlegen secretaris, Herr Mayerholz.

Hun komst scheen Odetta in het minst niet te verbazen en nog veel minder te verontrusten.

Zij maakte slechts een bevallig uitnoodigend gebaar, en fluisterde heel zacht:

— Ik hee U welkom, mijn bruine vriend! Gij ziet het, ik heb uw bevel gehoorzaamd. Ik zal U den weg wijzen, dien gij onmogelijk zelf had kunnen vinden.

De langste der beide bezoekers knikte slechts met het hoofd, en toen ging het drietal, met de vrouw voorop, zacht sluipend door de gang, kwam in de vestibule, ging een tweede deur binnen, en kwam in een stikdonkere ruimte, zoodat het noodzakelijk was, dat de Indiër een zaklamp aanknipte, ofschoon de vrouw die hulp volstrekt niet scheen noodig te hebben, en rustig bleef voortgaan.

Het vertrek leek op een soort van wacht-

kamer, en hingen een paar schilderijen aan den wand, er stond een tafel met wat tijdschriften, en langs de wanden acht stoelen met hooge leuning. Men had kunnen verwachten, zulk een vertrek aan te treffen in het huis van een tandarts met een uitstekende praktijk, en die geld genoeg heeft om zijn wachtkamer behoorlijk te meubileren.

Odette hield zich hier echter niet op, maar verliet de kamer weer door een tweede deur, die zich plotseling opende, zonder dat de twee mannen die haar volgden ook maar iets hadden kunnen ontdekken.

Zij hadden den indruk gekregen, dat de vrouw regelrecht en dwars was heengegaan door een zeer groot, monumentaal, middeneeuwsch buffet, zooals men ze in het tijdperk van bloei had kunnen vinden in de eetzaal der rijke Hollandse kooplieden op een der deftige grachten van de hoofdstad des lands.

Hoe Odette het gedaan had bleef een raadsel — maar het drietal ging eenvoudig dwars door dit groote meubel heen, en kwam daardoor terecht in een klein en kaal hokje, zonder een enkele meubelstuk, en waarvan de wanden een grijsachtige, doodsche kleur hadden.

Een kenner zou onmiddellijk gezien hebben, dat het beton was.

Recht tegenover de geheime deur was in een van die betonnen muren een ronde plaat van blijkbaar zeer dik staal aangebracht.

De mannen die op de hielen van de vrouw waren binnen getreden wisten onmiddellijk, dat zij hier stonden tegenover de ronde deur van een voortreffelijk beschermde zeer zwaar gebouwde kluis.

— Ik vreesde er reeds voor — het zou vele nachten gekost hebben, dat stalen monster te overwinnen! fluisterde de gewaande Indiër, achter wien de lezer reeds den grooten avonturier, John Raffes geraden heeft. Het middel was, goed, Brand.

— Het middel mag goed geweest zijn, Edward — maar Murdock zal het op die vrouw verhalen!

— Daarvoor zal ik wel zorgen! stelde Raffles hem gerust. Zij is zeker geen heilige, verre van daar, en een inhalig, harteloos schepsel, maar ik wi niet, dat hij haar het gelag laat betalen! Wij beiden weten dat zij aan de geheele zaak onschuldig is! En stil nu — laten wij haar niet storen!

Odette liep even rond in het kale vertrek, knielde neer in een der hoeken, en scheen daar

iets, dat in den vloer verborgen was, te bewegen, te verzetten.

Een verblindend witte vonk sprong knetterend over op de stalen deur.

— Onder stroom gezet! mompelde Brand verschrikt. Nu, je had het wel goed gezien, dat Murlock zijn schatten streng bewaakt!

Odette was al weer opgestaan, en haar witte, spitse vingertjes met de fraai gepolijste nagels gleden langs de cijferplaat van het slot, en grepen toen den knop van de deur.

Even draaide zij, toen verzette zij een kleinen hefboom naast de deur, en heel langzaam begon die open te draaien op haar zware hengsels, terwijl een zacht gegons hoorbaar werd van den kleinen motor, die het gevaarte in beweging bracht, dat zeker wel drieduizend kilo woog.

De twee mannen keken zwijgend toe, totdat de deur geheel open was, en toen trad Raffles naar voren en zijn oogen kregen een uitdrukking van zegepraal, in het bruin gekleurde gezicht, toen hij daar de stapels bankbiljetten en eenige veel belovende etuis ontwaarde.

Hij nam een van de pakjes, doorbladerde het vluchtig en liet het in z'n zak glijden. De andere volgden denzelfden weg. Raffles begreep al spoedig, dat hij in lange jaren niet zulk een geweldige buit verzameld had!

Volgens zijn raming leverden alleen de bankbiljetten hem reeds bijna tachtig duizend pond sterling op!

De kleine doozen bleken fraaie juweelen te bevatten, maar Raffles gevoelde toch een steek van pijn, toen hij ontdekte, dat de beroemde Tiara, een stuk dat minstens een half millioen waard was, zich niet in deze kluis bevond.

Plotseling viel hem in, dat er juist in het proces, hetwelk Josef Murlock door zijn ouderen broeder Theodor was aangedaan, sprake was geweest van die Tiara, die reeds door Josef verkocht zou zijn, ofschoon hem dit door zijn ouden vader streng verboden was.

Nu, in elk geval was het kostbare hoofddekseel niet hier aanwezig!

Raffles wikkeld de doosjes in een stevig stuk taf, bond het dicht, en deed het in denzelfden zak, die reeds de bankbiljetten bevatte.

Toen pas keek hij naar Odette, die zwijgend en stil als een beeld in een hoek stond, en kalm toekeek, hoe de brandkast van den man, met wien zij in het huwelijk hoopte te treden, volkomen leeg geplunderd werd.

Hij trad glimlachend op haar toe, en zeide op zachten, maar doordringenden toon:

— Uw diensten zijn niet langer noodig,

madame! Gij kunt terug gaan naar de plek vanwaar gij gekomen zijt!

Onmiddellijk draaide de vrouw zich om, en ging weder denzelfden weg terug, met dezelfde haast automatische stappen, stijf rechtop, en strak voor zich uitziende.

Raffles gaf zich niet eens de moeite, de zware deur weer dicht te duwen!

De twee vrienden volgden de vrouw door de geheime deur, en kwamen zoo in de zonderlinge „wachtkamer”.

Het was hier donker, zooals gezegd, maar men kon toch de lichte gestalte van Odette tamelijk goed volgen, wegens de kleur van haar peignoir.

Zij zouden juist de vestibule betreden, toen Brand tegen een meubelstuk stiet.

Hij gromde een snel onderdrukten vloek, binnensmonds, maar hij had de woorden nog niet uitgesproken, of een scherpe, vinnige knal scheurde de stilte, en werd teruggekaatst door de marmeren wanden van de groote vestibule.

— Verv oekt, wij zijn gesnapt! riep Brand op gesmoorden toon.

Raffles keek naar de vrouw.

Zij wankelde even, en zou gevallen zijn, als hij haar niet had opgevangen, en snel op de rustbank had neergelegd, die tegen den muur stond, dicht bij de deur.

Zijn eene hand had iets kleverigs gevoeld.

Hij kon Brand onduidelijk onderscheiden, die reeds in de vestibule stond.

Daarbij moest hij echter heenzien over den schouder van een kleinen man heen, die reeds tusschen hen was ingekomen, en nu op den drempel stond, met iets in de hand, dat beter te raden dan te zien viel.

— Pak je weg Charles! beval Raffles fluis- terend, steeds het gevaarlijke ding in het oog houdend.

— Maar jij? vroeg Brand terug.

— Bekommer je niet om mij! De vrouw is gewond! Hier — vang op!

Snel had Raffles de hand in zijn zak gestopt, tegelijkertijd op zijde springend.

En over het hoofd van den kleinen man op den drempel vloog het pakje met diamanten, en Brand ving het op als een volleerde fielder.

Tegelijkertijd flitste een tweede vuurstraal — maar de man in de deuropening miste ditmaal door de snelle beweging van Raffles, en voor hij ten derde male kon vuren had Raffles hem met zijn vuist neergeslagen.

De man bleek een van de bedienden van Murlock te zijn.

Maar op de trap klonken zeer snelle schreden, en ook de deur naar de gang die op de gegrendelde achterdeur uitkwam, werd opengeworpen.

Brand begreep dat hij geen tijd meer te verliezen had, toen Raffles hem nogmaals gebod, de vlucht te nemen.

De groote avonturier zelf kon niet mee weg, want de terugtocht was hem reeds afgesneden door een viertal mannen, maar Brand stond vlak bij de huisdeur, en behoefde deze slechts te openen.

Raffles riep hem nog een woord toe in een vreemde taal, alleen voor zijn helper begrijpelijk, en toen vloog de deur open, en Brand stond buiten.

Een der mannen vloog hem achterna, maar de indringer leek wel door den grond gezonken te zijn, want de man keerde reeds een oogenblik later hijgend terug.

Intusschen had een der bedienden een schakelaar omgedraaid, en de vestibule straalde nu van licht.

Er waren zeker wel acht man daar bijeen.

Zes hunner hadden revolvers, de twee anderen klemden in hun bruine vuisten het gevest van een eigenaardig gevormden dolk met een eenigszins gekromden kling, vlijmscherp geslepen.

Maar de verwondering van Raffles ging niet uit naar die bruine bedienden, waarvan er een misschien niet naar bed was geweest, en iets verdachts gehoord had!

Zijn verbazing betrof de aanwezigheid van een negenden man, dien hij nu pas ontdekte, aan den voet van de trap, op geen zes passen afstands van hem, en met een bleek gelaat langs hem heen naar binnen kijkend, naar het roerlooze lichaam op de rustbank.

Het was luitenant Percy Armstrong. Hij was niet in uniform gekleed maar in burger. Zijn tropenhoed lag naast hem op den grond.

In de rechter hand hield hij een kleine browning.

Toen gingen de oogen van Raffles langzaam nog hooger.

Op het breede portaal, daarboven stond Murlock in hoogst eigen persoon.

Een bediende had hem blijkbaar zoeven ingelicht.

Hij droeg een kamerjas van gebloemde zijde, met grillige figuren in gouddraad bestikt; zijn breed gezicht was vaal, en vertoonde een uitdrukking van wreedheid en woede, die Raffles er nog nooit op gezien had — al was het dan waar, dat hij den Egyptenaar slechts zelden ontmoet had.

En terwijl de man langzaam naar beneden kwam, ging Raffles, zich in zijn lot schikkend de kamer weer binnen, en boog zich over de gewonde heen.

Een enkele blik was voldoende om hem te doen zien, dat de wonde gelukkig niet doodelijk en nauwelijks ernstig was.

De kleine, geblindeerde kogel, was door het dikke van den bovenarm gegaan, en de wonde bloedde sterk, zoodat hij dadelijk moest ingrijpen.

Zijn heldere stem klonk luid en bevelend:

— Water hier! Frisch water, azijn, en pluksel. Er zal hier wel een verbandkistje zijn? Anders schoon linnen! Watten! Vlugs wat!

— Wie is die man, die hier met zooveel gezag durft spreken? klonk plotseling een heesche stem achter hem.

Hij draaide zich om.

Josef Murlock stond voor hem, nog in de vestibule, maar geen twee meters van hem vandaan.

Zijn donkere oogen gingen langzaam van Raffles naar de vrouw, toen naar de geheime deur in het buffet, en tenslotte naar de geopende brandkluis, van welker deur men juist nog een klein stukje kon zien, door de geheime opening heen.

Hij liet een gurgelend lachje hooren, en zijn lippen prevelden iets, dat onverstaanbaar was.

Toen vestigde hij zijn half dicht geknepen oogen weer op de vrouw, en zeide:

— Ik geloof dat ik den samenhang begin te begrijpen! Mijnheer de Indiër heeft die slang daar tot medeplichtige uitgekozen! Dat is duidelijk! Wat minder begrijpelijk is — dat is het feit, dat een luitenant van het Engelsche leger zijn medeplichtige is geworden!

Armstrong liet een soort gebrul van woede hooren, en zei dreigend:

— Durf dat eens herhalen, jij meelzak!

Murlock wendde zich langzaam naar hem om, en in zijn oogen glom een valsch licht.

Hij kruiste de armen, keek Armstrong strak aan, en beet hem toe:

— Geen medeplichtige? Wilt ge mij dan eens zeggen, hoe ik Uw aanwezigheid in mijn huis op dit uur verklaren moet? Gij zult wel niet gekomen zijn, om mij een beleefdheidsbezoek te brengen?

— De reden gaat je niets aan! riep Armstrong, trillend van drift en spierwit. Je zult nader van mij hooren!

— Houd mij dien jongen, trotschen haan vast, jullie honden! beval Murlock met

schelle stem. Mijnheer de Engelschman schijnt te denken, dat dit alles zoo zal afloopen! Hij kent Murlock zeker niet!

Raffles, zelf nauwkeurig bewaakt, had met de grootste verbazing naar de korte woordenwisseling geluisterd.

Inderdaad — wat zocht Armstrong hier? Wat kwam hij doen? Had hij om het huis heengeslopen, en toen de slecht gesloten achterdeur gevonden?

Maar waarom? Dat hij kwam om iets te rooven, was eenvoudig ondenkbaar. Armstrong

was rijk, en daarenboven — hij was van een zeer goede familie, en Engelsch officier. Maar was het niet mogelijk, dat hij — de liefde van Odette had willen stelen? Hij had zich dien geheelen avond reeds zonderling gedragen! De minachting van de Engelsche militairen voor de Egyptenaren, ook de rijkste, was bekend, en Armstrong had misschien gehoopt, een romantisch avontuurtje te kunnen beleven in het huis van den man, die een paar uren tevoren nog zijn gastheer was geweest.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK VI.

EEN ZONDERLINGE RECHTSZITTING.

Voor Armstrong nog zijn wapen had kunnen opheffen was hij overwe digd, en werd zijn browning hem ontruk t.

Raffles herkende het gelaat van Murlock zelfs niet meer, zoo vertrokken was het van woede en haat, toen hij op den officier toestapte, en eensklaps spuwde hij hem in het gelaat.

Zijn toon klonk heesch, toen hij den half krankzinnigen luitenant toeschreeuwde :

— Dacht je soms dat ik het niet geraden heb? Ik weet wel waarom het je te doen was! Ik heb je om die vrouw zien heendraaien, den heelen avond. Jij vervloekte Brit! Je kent mijn macht nog niet, en evenmin mijn wraakzucht! Die vrouw is mijn eigendom heb je dat begrepen? Jij hebt je hand naar haar durven uitsteken, hond van een Engelschman, en je zult het boeten! Je kent Murlock niet, maar je zult hem leeren kennen. Je bent hier in mijn huis gedrongen, en ik zou het volste recht hebben, je op staanden voet neer te schieten! Maar eerst wil ik uit haar eigen mond hooren, hoe deze zaak zich heeft afgespeeld, en waarom zij dezen Indiër hielp bij zijn werk! Doorzoek zijn zakken, kerels!

Twee der bedienden haalden al spoedig de pakjes bankbiljetten uit den diepen zak van Raffles.

Deze zuchtte diep.

Welk een arbeid, noodeloos verricht! Alleen de juweelen waren gered — en zelfs dat was nog niet zeker!

Heeft hij de diamanten niet? schreeuwde Murlock, die de biljetten in de zakken van zijn eigen kamerjapon had doen overgaan.

— Neen heer wij vinden niet meer dan dit!

— De diamanten zijn in veiligheid! zeide Raffles koeltjes. Maar daar is het water. Het is hoogtijd! Laat mij nu met rust — ik ben aanstonds tot jullie dienst, mijne heeren!

Raffles stroopte de wijde mouw van de zijden peignoir op, reinigde snel en met bekwame hand de wonde, overtuigde zich dat de kogel er zich niet meer in bevond, en verbond ze.

Toen hij klaar was, hield hij een klein fleschje met een sterk riekenden inhoud onder de

neus van de bewustelooze, en dadelijk liep een rilling over het bleeke gezicht.

Murlock had met een somber gezicht toegekeken, en beval nu :

— Breng hen alle drie in de groote zaal — de groene! Wij zullen aanstonds gericht houden! Want weet wel, jullie beiden, dat ik mijn eigen rechter ben, en hier op mijn eigen grondgebied kan doen wat ik verkies.

Men had Raffles dadelijk volkomen ontwapend en hij kon dus niets anders doen, dan zich voegen naar den wil van den machtigen Egyptenaar.

Hij geloofde niet, dat zijn eigen leven gevaar liep — maar voor dat van den Engelschen officier zou hij niet durven instaan. Hij kende de wraakzucht van de Oostersche volken, hun wreedheid, en hunne middelen om hun tegenstanders vreeselijk te treffen.

De rechtbanken waren hier nog altijd voor het grootste deel uit Egyptenaren samengesteld — en de invloed en de macht van Murlock waren buitengewoon groot, veel grooter dan men zich in Westersche landen kon voorstellen. Armstrong zou bij voorbeeld zeer gemakkelijk voor altijd kunnen verdwijnen, zonder dat er verder een haan naar zou kraaien.

De legerautoriteiten zouden zeker een onderzoek doen instellen, maar men zou niets vinden, de bedienden zouden niets weten, en — geen enkele rechter tenzij hij een Engelschman was, zou den machtigen Murlock durven veroordeelen.

Misschien wist Armstrong dit alles ook.

In ieder geval was hij zeer bleek, en heel wat van zijn trotsche ijdelheid was verdwenen, toen hij met de armen op zijn rug gebonden, in de groene zaal werd geduwd, een vrij groot vertrek, dat zijn naam dankte aan de kleur van het damast, waarmede de wanden bespannen waren.

Als laatste werd Odette binnengedragen, met de rustbank, waarop Raffles haar had neergevlid.

Murlock zelf had achter een tafel plaats genomen, en liet de twee gevangenen tegenover

zich plaats nemen, met den kring van tien bedienden om hen heen.

Hij had zijn kin in de handen gesteund, keek van den een naar den ander en begon toen plotseling zich tot Raffles wendend :

— Waar zijn de diamanten ?

— Ik weet het niet — maar ze zijn ver, op dit oogenblik, en naar ik hoop en verwacht veilig !

— Wie heeft ze nu ?

— Een van mijn vrienden !

— Ken je dezen man hier ?

— Ik zag hem van avond op Uw feest voor het eerst !

— Hoe komt het dat jij, een Indiër van hooge geboorte, een gemeene inbreker bent ?

— Misschien omdat ik weliswaar van tamelijk hooge geboorte — maar in ieder geval geen Indiër ben — antwoordde Raffles bedaard. Dat is maar een rol die ik speel. En voor het overige moet ik protesteeren tegen Uw kwalificatie ! Een gemeene inbreker ben ik in geen geval !

Murlock keek hem een oogenblik doorborend aan, en toen gingen zijn zwarte oogen maar nu met een geheel andere, loerende uitdrukking erin naar den officier, en hij vroeg :

— Is het waar wat deze man zegt ?

Armstrong haalde slechts minachtend de schouders op.

— Je hebt gelijk — die veronderstelling is te dwaas ! hernam de Egyptenaar grinnikend. Het is alleen maar toeval, dat ik je hier aantrof !

Op dit oogenblik viel zijn blik op Odette, die de oogen had opgeslagen en eerst met een verwilderden, dan met een zeer verbaasden blik rondzag.

Zij poogde overeind te komen, maar daartoe was zij te zwak. Zij keek zeer verbaasd naar haar gewonden arm, en stamelde toen :

— Mon Dieu, wat heeft dat te beteekenen ? Droom ik ?

— Neen mijn duifje, ik geloof integendeel dat je klaar wakker bent ! hoorde Murlock. Dat is dus mijn dank, voor alles wat ik voor je gedaan heb ! Handlangersdiensten verrichten voor een bedrieger, voor een hondsvot, voor een dief.....

— Matig u een weinig, mijnheer Murlock ! viel Raffles hem rustig in de rede. Ik hoor zulke termen niet gaarne. Gij kunt wel zeggen wat gij op Uw hart hebt, zonder in straattaal te vervallen ! En dan — gij beschuldigt deze dame volkomen ten onrechte !

— Wat? schreeuwde Murlock woest. Hebben mijn bedienden haar niet aangetroffen in de kleine kamer, met de geheime doorgang, die alleen aan mij bekend was, totdat die helleveeg ze bij toeval ontdekte, na me te zijn nageslopen ? Stond de kluisdeur soms niet open ? Kende zij ook daar het geheim niet van, de slang, die aan mijn boezem.....

— En spaar U de rest, mijnheer Murlock ! viel Raffles hem weer in de rede, en nu met stemverheffing. Ik herhaal, dat madame volkomen onschuldig is ! Ik wil erkennen dat ze mij geholpen heeft — maar zij deed het volkomen onbewust !

— In haar slaap zeker ? hoorde de Egyptenaar.

— Zooals gij zegt — in haar slaap ! antwoordde Raffles rustig. Zij handelde op mijn bevel, en ik was het die haar in slaap heb gemaakt ! Gij zult als Oosterling natuurlijk nog vaker van hypnotisme hebben gehoord en vooral van suggestie dan een Westering ! Ik wil het U verklaren ! Van nacht, nadat ik het diadeem van madame tot mijn groote voldoening had kunnen buit maken.....

— Dus ook dat heb jij gedaan, jij schurk ? brulde Murlock, met zijn vuist op tafel slaande. Ik had het reeds moeten begrijpen !

— Die overweging komt wel wat te aat, mijn waarde heer, en schreeuwen helpt U thans niet meer ! Mijn secretaris, die verlegen, vlasblonde knaap, heeft het heel handig gedaan, niet waar ? Ik wil U het onbeduidende vakgeheim wel even verraden ! Het ding aan het einde van de draad was een heel gewone maar zeer krachtige magneet ! Ik had er voor zorg gedragen, het kostelijke voorwerp onder het dansen reeds wat lossen te maken, de magneet trok het goud aan, waarvan de diadeem gemaakt was, en de rest was kinderspel !

— Dus — een juweelendief kreunde Odette, naar haar hoofd grijpend. Maar nu herinner ik mij neens wat je mij bekend hebt — ja het besef begint in mij terug te keeren !

— Daar wensch ik U van harte geluk mee, madame ! zeide Raffles lakoniek. Ik verwacht ook trouwens niet anders. Nu dan, mijnheer Murlock, ik veroorloofde mij de vrijheid, na de bekentenis, die ik madame Odette deed, haar dadelijk in een soort van hypnotische slaap te brengen ! Ziet gij, ik had onder het dansen reeds opgemerkt, dat zij een buitengewoon bruikbaar, een uitstekend sujet zou zijn, voor een hypnotiseur. En ik geloof van mij zelf te mogen zeggen, dat ik er een ben ! Ik had zelfs

geen vijf seconden noodig om haar geheel aan mijn wil te onderwerpen! Zij stond precies op den tijd dien ik haar had genoemd op, ontsloot de achterdeur voor mij en mijn vriend, en bracht ons naar de plek, waar gij Uw schatten verborgen hadt. Ik moet U eerlijk zeggen, dat het laatste een geheel speculatieve onderneming van mij was. Ik was er namelijk volstrekt niet zeker van, o zij wel wist, waar gij Uw juweelen en Uw goud bewaardet. De uitkomst intusschen bewees, dat die speculatie toch niet al te gewaagd was! En alles zou prachtig zijn gegaan, als een van Uw bedienden niet zoo onbescheiden was geweest, klaar wakker te zijn! Nu, de juweelen zullen in ieder geval toch wel vijftien duizend pond Sterling opleveren! En de hoop op de bankbiljetten geef ik ook nog niet geheel en al op!

Murlock had toegeluisterd, Raffles strak aanziende, maar zonder hem een enkele maal in de rede te vallen.

Hij zat even in gedachten verzonken, de oogen bijna geheel dicht en zeide nu:

— Dit kan waar zijn! Voorloopig neem ik het tenminste als waar aan. Nu de andere! Hoe ben jij binnen gekomen, Engeschman?

— Ik weiger te antwoorden op Uw vragen! antwoordde Armstrong, hooghartig, en Raffles moest ondanks zichzelf die trotsche houding bewonderen, want het was duidelijk dat de ijdele uitenant in groote angst verkeerde, en wel beseftte wat zijn lot zou kunnen zijn.

— Je weigert? herhaalde Murlock langzaam. Dan laat je mij dus vrijheid, zelf mijn gevolgtrekkingen te maken! Die vallen niet gunstig voor je uit, vriend. Maar misschien weet — deze dame er wel meer van?

Hij keek loerend naar Odette, die met groote moeite wat overeind was gekomen, en in wier oogen nog altijd een uitdrukking van mateloos verbazing lag.

Ondanks haar pijnen beet ze hem dadelijk toe:

— Je bent gek, Josef! Die man is niets voor mij! Ik kan het je nu wel zeggen, want alles is nu toch tusschen ons uit! Je hebt mij willen vermoorden! Mij, die je gezworen hebt, altijd lief te zullen hebben! Ik geef niets om je, en ik heb nooit iets om je gegeven! Die man daar, die je overweldigd hebt, is veel meer waard dan jij!

Ze had naar Raffles gekeken, over wiens gelaat een zonderlinge glimlach vloog.

Hij begreep nu heel goed, wat den avond tevoren de toeleg van de sluwe en hebzuchtige Française was geweest.

Zij dacht toen nog, dat hij schatrijk was, misschien wel rijker nog dan Murlock, en hij mocht gerust zeggen, dat hij er heel wat aantrekkelijker uitzag!

Murlock had zijn vinachtige hand een paar malen over zijn breede wangen gestreken, en keek de vrouw duister aan.

Hij zeide langzaam:

— Ik heb volstrekt niet op je geschoten! Dat deed een van de bedienden, en toen wist hij niet eens, dat jij het was! Hij schoot in het wilde weg! Je wilt mij verlaten, zeg je?

Odette keek hem woedend aan. Zij begreep dat zij zich versproken had. Indêrdaad geloofde zij niet anders, of Murlock had haar aangetroffen bij zijn brandkast, en toen op haar gevraagd. Het was nu echter te laat om terug te treden. Ze haalde de schouders op, en zei minachtend:

— Het doet er ook niet toe. Ik heb meer dan genoeg van je. Ik heb het gevoel, alsof ik je nu pas goed leer kennen. Dat gezicht ken ik niet van je. Je ziet er uit als een tijger — of laat ik liever zeggen als een jakhals, want een tijger heeft tenminste nog iets koninklijks over zich.

— Praat jij maar, l'efje! hoonde Murlock. we weten waar je het op toelagde — en nu ben je boos, omdat je plannetje mis ukt is! Je had dolgraag mevrouw Murlock willen worden, niet waar? Maar achteraf had „Hare Hoogheid Aiangan" ook niet kwaad gekonken! Dat was je tweede vergissing! Zijne Hoogheid is maar een heel gewone dief — met mijn verontschuldiging voor dat leelijke woord! De politie moet maar uitmaken, wat en wie hij eigenlijk is! En wat U betreft, madame — ik zal U naar een uitstekend ziekenhuis laten overbrengen, want Uw aanwezigheid hier stelk volstrekt niet op prijs. Iets anders is het met dezen indringer! Ik herhaal, ik zou je eenvoudig kunnen laten doodranselen door mijn knechts — met knuppels! Ik zou er het recht toe hebben! Maar ik wil je nog wel een kans geven! Je hanteert zeker goed den degen, en misschien ook de revolver — maar van die wapens ben ik juist niet goed op de hoogte. Daarentegen heb ik het ver gebracht in het gebruik van ons nationale wapen, yatagan. Mijn bedienden hebben er daar juist twee! Ik wil me met je meten, vervloekte Brit, en je toonen, dat ik nog niet oud en versleten ben!

De verbazing van Raffles nam nog toe.

Hij herkende den tragen, niet al te snuggeren Egyptenaar niet meer! Dat de jalouzie emand tot zulk een doffe razernij kon brengen leek

hem een raadsel. En vooral een man als Josef Murlock, die niet eens de kracht had gehad, zich te ontdoen van een vrouw, die hij reeds lang niet meer lief had.

En hij kon niet eens iets bewijzen tegen dien Engelschman, hij kon het volstrekt niet waar maken, dat Armstrong terwille van Odette het huis was binnen gedronen.

En hij moest toch begrijpen, na wat de zoo-genaamde Indiër verklaard had, dat zij in ieder geval geheel onkundig was van het voornemen van den jongen luitenant!

En toch zat Murlock daar, een weinig ineen gedoken, alsof hij gereed zat tot een sprong, zijn zwarte oogen, anders zoo dof, gloeiden en zijn handen trilden van moeilijk ingehouden drift.

Maar de uitdaging tot dat dwaze duel was wel het toppunt!

Nooit had Murlock geduëlleerd, voor voover Raffles wist, en hij had zelfs een afschuw van bloedvergieten.

Hij was altijd een bezadigd, traag man geweest, die alleen maar zeer bekwaam was in het uitgeven van veel geld.

En nu waren zijn oogen met bloed beloopt, zijn gezicht was vertrokken, hij dorstte naar het bloed van een jongen Engelschman, naar wien hij een dag tevoren nauwe ijks had omgekeken, en wien hij ten hoogste kon verwijten, dat hij, evenals die ander, des nachts zijn huis was binnen gedrongen!

Het was Raffles volkomen onbegrijpelijk.

En daar stond Murlock reeds op, en begon zich schijnbaar kalm van zijn kamerjapon, en vervolgens van het buis van zijn zijden pyama te ontdoen.

Hij stond daar nu met ontbloot bovenlijf.

Raffles keek bijna medelijdend naar de vetlaag boven den gordel, naar de slappe spieren, de dunne armen, en den gebogen rug.

Misschien was die man vroeger snel, sterk en bekwaam geweest in het hanteeren van den breeden, krommen dolk — nu had hij volstrekt geen kans, dat was duidelijk, zelfs niet tegen een tegenstander, die het wapen niet kende.

Murlock liep op een van de bedienden toe, nam hem den dolk af, en liet met een waanzinnigen blik in zijn oogen even zijn duim glijden over de vlijmscherpe snede.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

HOOFDSTUK VII.

EEN ONVERWACHT EINDE.

Armstrong had dit alles gevolgd met oogen, die nog meer van verbazing dan van schrik spraken.

En nu riep hij uit :

— Maar dat is krankzinnigheid ! Ik vecht niet met je, ten eerste omdat het mij als Engelsch militair streng verboden is, en ten tweede omdat ik het toch niet zou doen, zelfs al was dat niet het geval ! Ik ben geen wild beest ! Als je den degen had gekozen, zou ik er nog eens over hebben kunnen denken, je af te straffen, bruine schelm — maar nu weiger ik beslist om met je te vechten !

— Ontdoe hem van zijn bovenkleederen tot aan den gordel ! beva Murlock kalm.

Armstrong trachtte zich nog te verweren, maar het was vruchteloos.

Hij kon niet op tegen deze overmacht van vier sterke mannen. Zijn jas en vest werden uitgetrokken, het kakykleurige hemd werd hem ruw over het hoofd getrokken, en ook hij stond nu met ontbloot bovenlichaam.

Armstrong was tamelijk mager, maar goed gespierd, en als hij het wapen maar gekend had, zou de vadsige, dikke Murlock geen twintig tellen tegen hem hebben kunnen standhouden.

Raffles had al menig zonderling schouwspel gezien in zijn leven, maar dit was al zeer merkwaardig !

De ruime kamer, die schuimbekkende man met de blinkende dolk in zijn vuist, die gekwetste bleeke vrouw op de rustbank, die gebronsde, strakke gezichten van de slaafsche bedienden, en dat bleeke luitenantje, dat als een wanhopige om het behoud van zijn kakihemd had gevochten en daar nu zoo nietig en wild van drift stond rond te trappelen, alle vloeken verspillend, die hij maar kon bedenken ! En tenslotte hij zelf gebonden en machteloos om iets te doen, om tusschen beiden te komen !

— Geef hem de andere yatagan ! beva Murlock kortaf. En verdedig je, hond, want ik zal je niet sparen !

Armstrong zag nu dat het ernst was, en dat hij van niemand hulp had te verwachten. Die Egyptenaar was natuurlijk plotseling krankzinnig

geworden, dat kon niet anders, en zijn bedienden schenen het heel eenvoudig te vinden, dat een twist van hun meester met den breeden, krommen, nationalen dolk werd uitgevochten.

Wanhopig maar vastberaden om zijn leven duur te verkoopen, en inziende dat ontsnappen toch niet mogelijk was, liet Armstrong zich het wapen in de hand drukken.

Het had een greep van donkerkleurig palmhout, fraai besneden.

De kling, van het beste staal gesmeed was meer dan een voet lang, met een breede rug, smal aan het bovineinde, sikkelvormig gebogen, en in het midden meer dan vijf centimeters breed.

Ook in de kling waren fraaie, ingewikkelde figuren gegraveerd.

De greep was voor een Westersche hand ongetwijfeld te klein.

Armstrong omvatte hem echter zoo stevig mogelijk, en maakte zich gereed voor den strijd, terwijl hij zich vast voornam, te trachten, den eersten houw toe te brengen, die dan ook dadelijk afdoende zou moeten zijn.

Want hij zag wel aan de bewegingen van Murlock, dat deze, hij mocht dan veel ouder zijn, en te dik, de behandeling van het wapen uitstekend kende, zooals het ook voegde voor een rijken Egyptenaar uit de hoogere standen.

Heel langzaam kwam Murlock op hem toesluipen, nadat hij aan de bedienden bevolen had, een kring te vormen, waarbinnen de beide zonderlinge strijders zich moesten bewegen.

Hij liet de yatagan bliksemsnel rondwentelen, eerst boven zijn hoofd, dan links en rechts van zijn ichaam, zoodat het wapen als het ware vonken schoot in het licht van de electriche lampen.

Maar plotseling deed hij een stap vooruit en deed sneller als de gedachte een houw naar de zijde van Armstrong, en als deze niet half werktuigelijk en met heel veel geluk een afwerende beweging had gemaakt, dan zou het met hem gedaan zijn geweest.

Nu sloeg staal hard tegen staal, Armstrong

wéek een stap achteruit, en sloeg, doodsbleek, zoo hard hij maar kon naar het hoofd van zijnen vijand, die echter behendiger pareerde, dan Raffles van hem had durven verwachten, en den slag gemakkelijk wist af te weren.

Toen wist Raffles dat Armstrong verloren was.

De groote kennis van het wapen zou hier den doorslag geven.

Jeugd en kracht zouden Armstrong niet baten — de ander zou met hem spelen als een kat met de muis, en hem dan treffen zooals en waar hij wilde.

Maar juist toen Murlock de zware yatagan opnieuw ophief, en een snelle schijnbeweging gemaakt had, vloog de deur open, en een inspecteur van politie verscheen, op den voet gevolgd door een flink gebouwd politeman, naar zijn gelaatskleur te oordeelen van de kleine, Engelsche politemacht.

De inspecteur trad haastig binnen, en zei barsch :

— Wat heeft dat te beteekenen ? Een due — en op de yatagan, naar ik zie ? Mijnheer Murlock ik verbaas mij over U ! Laat onmiddellijk dat wapen vallen. En wat U betreft, mijnheer . . . . .

De inspecteur hielp op, keek den jongen man eens wat nauwkeuriger aan, en vervolgde toen :

— Maar als ik mij niet bedrieg, dan is U mijnheer Armstrong, luitenant bij het zevende regiment kavallerie ! Ik moet U zeggen, dat Uw houding mij zeer verbaast, luitenant ! Het moet U toch bekend zijn, dat de kolonel alle tweegevechten en vooral die met de inheemsche bevolking streng straft ?

— Ik moest — ik werd gedwongen ! gromde de luitenant, in zijn binnenste zeer verheugd over deze plotselinge tusschenkomst !

De inspecteur keek met strengen blik rond, en ging toen voort :

— Er schijnen hier vreemde dingen te gebeuren ! Weet gij wel, mijnheer Murlock, dat een van de achterdeuren van Uw huis zoo wijd open stond, dat men door de opening het licht in de gang kon zien branden ? Het is een geluk, dat een van onze patrouillewagens hier juist langs kwam. Wat is hier gebeurd, en waarom vecht gij ?

Murlock had den jongen inspecteur met een duisteren blik aangekeken. Met tegenzin wierp hij het wapen van zich. Hij wist maar al te goed dat er niet te spotten viel met het Engelsche gezag.

— Het begon met een inbraak, legde hij norsch uit. De hoofddader is die man daar, die

zich voor een Indische Radjah uitgaf ! Een pak juweelen ben ik kwijt ! Hij heeft eerst die vrouw daar gehypnotiseerd, en haar gedwongen, hem de plek te wijzen, waar ik mijn geld bewaar. Een van mijn bedienden heeft haar bij ongeluk geraakt. Het zou mij trouwens niet hebben gespeten, als hij wat beter gemikt had ! En wat dezen Brit betreft — ik vond hem om half twee des nachts in mijn huis, zeker niet met goede bedoelingen, en ik daagde hem uit, waartoe ik het volste recht had !

— Dat staat nog te bezien ! hernam de inspecteur, die aandachtig geluisterd had. Is dit de man die den diefstal pleegde ?

— Ja, daar staat hij ! Mijn knechts hebben hem gebonden !

De jonge inspecteur leep op Raffles toe, keek hem strak in het gezicht, draaide eens om hem heen, krauwde zich in het haar achter het oor, en scheen ergens over na te denken.

Het is vreemd — dat gezicht herinnert mij aan iemand, dien wij zoeken ! Heeft hij nog meer geroofd dan diamanten ?

— Ook nog pakken bankbiljetten, maar die zitten gelukkig weer in den zak van mijn kamerjapon, die daar ligt !

— Waar heeft hij die diamanten gelaten ?

— Een medeplichtige is er mee vandoor gegaan !

— Wat denkt gij met die gewonde vrouw te doen ?

— Zij kan naar den du'vel loopen !

— Kort, maar zeer duidelijk ! Luitenant Armstrong, wees zoo goed, Uw kleederen weer aan te trekken, en heen te gaan, want ik kan niet inzien dat gij hier iets te maken hebt ! Deze heer heeft immers niets uitstaande met den diefstal, mijnheer Murlock ?

— Neen, bromde de Egyptenaar.

— Waarom wildet gij dan met hem vechten ?

— Om een persoonlijke grief ! Ik hoop dat dat voldoende voor U zal zijn !

Het schuim stond den man op den mond, en zijn vuisten waren krampachtig gebald. Hij wankelde, toen hij naar den stoel liep, waarop hij zijn pijamabuis had neergeworpen.

Raffles schudde het hoofd. De man was wel buitengewoon veranderd !

Armstrong haastte zich, zijn kleederen weer aan te schieten, zeer verheugd, dat hij er op deze wijze afkwam. Hij zou zich zelfs moeten haasten, om nog ongemerkt de kazerne binnen te komen, voor de dag aanbrak !

Het bleef stil, totdat Armstrong gereed was, en z'n jas dichtknoopte.

Hij drukte zich zijn sportpet op het hoofd, kwam voor den inspecteur staan, en zeide:

— Ik hoop dat het hiermede is afgelopen, inspecteur?

— Daarop zou ik niet al te vast rekenen, luitenant Armstrong! zei de politieman kortaf. De zaak moet nader onderzocht worden. Het kan natuurlijk blijken dat gij volstrekt geen schuld hebt, en dan.....

— De luitenant heeft geen schuld hoege-naamd! zeide Raffles kalm.

En de inspecteur hernam rustig:

— Dat zullen wij naderhand wel zien! Luitenant ik zal U moeten verzoeken, voor Uw eigen bestwil, weer door de achterdeur heen te gaan. Het is beter dat mijn mannen U niet zien en herkennen!

Armstrong groette verlegen, en maakte toen dat hij weg kwam, terwijl Murlock een soort gegrom liet hooren, dat niet veel goeds voor de toekomst voorspelde.

— Waarom staat de kamer hier nog zoo vol menschen? vroeg de inspecteur toen de deur achter Armstrong was dichtgevallen. Gij kunt hen wegsturen, mijnheer Murlock.

— Waartoe? vroeg de Egyptenaar norsch.

— Ten eerste omdat zij hier niet meer noodig zijn, en ten tweede omdat ik iets met U te bespreken heb, waarbij het beter is, dat Uw bedienden niet aanwezig zijn!

Of Murlock nu dingen in zijn verleden had, die de opmerking heel begrijpelijk maakten, of wel dat hij genoeg had van het zien van die zwijgende gedaanten — hij strekte zijn arm naar de deur uit, en beval kortaf:

— Maak dat jullie wegkomt!

De bedienden slopen heen. De groote agent sloot de deur achter hen.

De inspecteur wachtte even, en begon toen, zich tot Murlock wendend:

— Ge zeydet immers, dat de bankbiljetten in Uw kamerjapon zitten?

— Ja, dat zeide ik! antwoordde Murlock ongeduldig. En bevrijd mij nu van dezen kerel hier, zorg dat ik mijn juweelen terugkrijg, en neem als het even kan ook die dame daar mee! Ik ben niet langer gesteld op haar gezelschap.

Onder het spreken liep hij opgewonden heen en weer, met de armen zwaaiend, en nu en dan tegen een meubel aanlopend.

De inspecteur sloeg hem met de grootste verbazing gade, en toen leek het wel, alsof hij den gevangene met den blik ondervroeg, die onmerkbaar de schouders ophaalde.

Toen liep de inspecteur kalm op den arrestant toe, haalde onder het loopen een groot knipmes te voorschijn, en sneed rustig, met een enkelen haal de touwen door, die zijn handen op zijn rug samenhiel.

Raffles wreef zijn polsen eens en glimlachte.

Murlock had het niet eens gezien, en zijn aandacht werl pas getrokken door een zachten kreet van verbazing en schrik, die door Odette werd geslaakt.

Want zij had het wel degelijk gezien!

Hij draaide zich nu langzaam op, en vroeg op schorren toon:

— Wat heeft dat te beteekenen? Waarom bevrijdt gij dien man?

— Opdat hij gemakkelijker zijn handen zal kunnen gebruiken! antwoordde de inspecteur afgemeten.

Een oogenblik bleef het doodstil in de kamer.

En toen wierp zich plotseling Murlock, zonder dat iemand erop verdacht was, op den gewaanden Indier, fel als een tijger.

Raffles wankelde onder den schok, maar hij bleef staande, en verdedigde zich.

— Maar die man is gek! fluisterde hij verbaasd. Hij is veel sterker dan ik vermoed had! Brand, er mag geen leven gemaakt worden! De bedienden kunnen nog niet ver zijn!

Murlock poogde juist, Raffles met beide handen bij de keel te grijpen.

Hij brulde als een dier, en zijn oogen puilden hem uit het hoofd.

Raffles wist zich nog juist bijtijds los te maken, en zijn linker vuist deed snel en bijna geruischloos zijn werk.

Murlock, aan de kaak getroffen, viel als een zoutzak neer, en mat den voer in zijn volle lengte.

— Wat is er met den kerel? vroeg de gewaande inspecteur dadelijk op zachten toon en zeer verbaasd.

— Brand, ik begrijp er zelf niets van! antwoordde Raffles.

— Ik geloofde mijn oogen niet, toen ik hem achter die deur daar hoorde spreken van een duel! vervolgde Brand. Ik dacht eerst aan bluf!

— Je bent gelukkig juist bijtijds binnen gekomen! zeide Raffles, opziende uit zijn gebukte houding, want hij was naast den bewustelooze Egyptenaar neergeknield. Hij vloog hem als een tijger aan! Ik moet je zeggen.....

Hij hield plotseling op, bukte zich wat dieper over het gelaat van Murlock, die daar met open mond lag, snoof een paar malen, stond toen op, met een geheel veranderde uitdrukking op zijn

gezicht, en kwam met de handen in de zijde langzaam op Odette toe, die het geheele voorval zachtjes kreunend had gevolgd.

— Zoo! Dat is dus de oplossing! Jou werk, Odette?

— Wat bedoelt gij? stamelde de vrouw.

— Komaan, tracht mij niet te misleiden! Ik heb het nu duidelijk geroken! Je hebt hem een middeltje ingegeven — maar je was niet goed op de hoogte zeker, en je hebt de dosis veel te sterk gemaakt! Hij moest slapen, niet waar? Heel stevig slapen?

De vrouw kreunde pijnlijk, en antwoordde toen eensklaps en met wilde vastberadenheid:

— En waarom zou ik het niet zeggen? Jullie zijn immers niets beter! Jij zoogenaamde inspecteur! Ik doorzie je nu — j' bent al net zoo min inspecteur als secretaris! Het is waar — gister avond, toen ik jou zag, terwijl je toch niets van mij wilde weten, besloot ik, er een einde aan te maken! Dat was voor je mij onder je wil bracht! Ik kende het geheim van de safe — ik wilde er met zijn geld vandoor gaan, omdat ik wel inszag, dat hij mij toch nooit tot zijn vrouw zou maken!

Zij moest even ophouden, vermoeid door het praten, en besloot toen:

— Ik wist een slaapmiddeltje, dat ik van een inlander gekregen had, en dat gaf ik hem in. Maar ik moet het te sterk hebben gemaakt....

— Te sterk? Je hebt een tijger gemaakt van een lam, een vechtersbaas van een sukkel!

Ik ken het middel! Als het niet nauwkeurig wordt afgemeten, verwekt het een razende woede in den kalmsten man! Dat verklaart natuurlijk alles! Hij raakte niet in slaap — integendeel! Een dolle woede, een razende jalouzie ontwaakte in hem! Nu — een half etmaal slaap, en hij zal weer worden, wat hij vroeger altijd was — een mak schaap — laten wij zeggen, een zeer verkwistend schaap! Brand, de bankbiljetten! James, eerbiedwaardige agent, draag deze dame eens naar de auto! Ik denk wel niet dat zij hier zal willen blijven!

— Alles liever dan dat! zeide Odette huiverend. Ik zou het besterven. Ik lijd hevige pijn. Breng mij..... ziekenhuis.....

En toen bezwijmde zij.

En in een bijna volmaakte stilte speelde zich snel het slot af.

Henderson de reus droeg haar voorzichtig naar buiten, waar, op een stikdonkere plek, de auto wachtte.

Brand ledigde de zakken van de kamerjapon.

En een minuut later waren allen buiten.

Men reed de auto tot op vijftig passen van het ziekenhuis, legde behoedzaam de bewusteloze vrouw op een reisdeken terzijde van den weg, en toen werd de nachtportier opgebeld.

Uit de veilige verte zagen Raffles en zijn vrienden hoe een paar verpleegsters op een brancard Odette de Castagnac naar binnen droegen.....

De volgende aflevering bevat:

Kai-Sing, de Priesteres van de Dood.

VERSCHEENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Voor België:
2 francs.

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Molven, enz.

Om de 14 dagen zal elkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf stand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK-EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885